

BLAKE PIERCE

BİR MACKENZIE WHITE GİZEMİ— I. KİTAP

ÖLDÜRMEYEN
ÖNCE

Bir Mackenzie White Gizemi

Blake Pierce

Öldürmeden Önce

«Lukeman Literary Management Ltd»

Pierce B.

Öldürmeden Önce / B. Pierce — «Lukeman Literary Management Ltd», — (Bir Mackenzie White Gizemi)

En çok satanlar listesinde bir numaraya kadar yükselmiş Blake Pierce kalp atışlarınızı hızlandıracak yepyeni bir gizem serisi ile karşınızda. Nebraska'nın mısır tarlalarının arasında, ruh hastası bir katilin kurbanı bir kadın, bir direğe bağlı olarak ölü bulundu. Polisin sokaklarda erbestçe dolaşan bir seri katil olduğunu anlaması çok uzun sürmedi ve cinayet serisi yeni başlıyordu. Genç, kararlı ve yerel polis karakolundaki tüm şoven adamlardan çok daha zeki olan dedektif Mackenzie White, olayı çözmesi için çaresiz kalan amirleri tarafından olayın ortasına atılmış buldu kendisini. Diğer güvenlik güçleri durumdan hiç hoşlanmasa da, kadının, daha önce onları hayrete düşürerek zorlu davaları çözmüş, genç ve dahiyane zekasına ihtiyaç duydular. Fakat bu yeni davadaki çözümü imkansız gibi görünen soru işaretleri, daha önce ne Mackenzie'nin ne de diğer polislerin karşılaştığı türdendi. FBI'ın da olaya dahil olmasıyla yoğun bir kovalamaca baş gösterdi. Karanlık geçmişi, başarısız ilişkileri ve yeni FBI ajanına olan karşı koyamadığı hisleri arasında boğulan Mackenzie, katili avlamaya çalışırken, kendini en karanlık anlarıyla boğuşurken buldu. Katilin saplantılı ve rahatsız düşüncelerine girdiğinde, şeytani kötülüğün gerçekten var olduğunu anladı. Tek umudu, hayatı gözlerinin önünde parçalanırken kendini bu kötülüğe yenik düşmeden bu işi bitirmektir. Daha fazla insanın ölümüyle yüzleşip, zamana karşı yarışırken, katili bir daha öldürmeden önce yakalamaktan başka çaresi yoktu. Heyecandan kalbinizin ritmini hızlandıracak olan karanlık bir psikolojik gerilim olan ÖLDÜRME DEN ÖNCE kitabı yepyeni bir serinin, hayran kalacağınız yeni bir karakterin sürükleyici ilk hikayesi olarak, sizi gecenin geç saatlerine kadar sayfaları çevirmeye zorlayacak. Mackenzie White serisinin ikinci kitabı da yakında karşınızda olacak. Ayrıca Blake Pierce tarafından kaleme alınmış, en çok satanlar listesine bir numaraya çıkan bir Riley Paige gizem serisi kitabı olan KAYBEDİLEN, Amazon'da aldığı 350 beş yıldızlı yorumla, ücretsiz indirmenizi bekliyor.

© Pierce B.
© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

GİRİŞ	7
BİRİNCİ BÖLÜM	9
İKİNCİ BÖLÜM	13
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM	17
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM	19
BEŞİNCİ BÖLÜM	22
ALTINCI BÖLÜM	26
YEDİNCİ BÖLÜM	30
Конец ознакомительного фрагмента.	34

Blake Pierce

Öldürmeden Önce (BİR MACKENZIE WHITE GİZEMİ— 1. KİTAP)

Blake Pierce

Blake Pierce en çok satan kitaplar arasına girmiş, RILEY PAGE gizem serisine ait, KAYBEDİLEN (kitap #1), ALINAN (kitap #2) ve YALVARAN (kitap #3) isimli gerilim kitaplarının yazarıdır. Blake Pierce aynı zamanda MACKENZIE WHITE gizem serisini de kaleme almıştır.

Tutkulu bir okur ve yaşamı boyunca gizem serilerinin hayranı olan Blake sizlerden gelecek yorumlardan mutluluk duyacaktır. www.blakepierceauthor.com sitesine girerek iletişime geçebilir ve yazar hakkında daha detaylı bir bilgiye sahip olabilirsiniz

Telif hakları © 2016 Blake Pierce'e aittir. Tüm hakları saklıdır. 1976ABD Telif Hakları Yasası kapsamında izin alınmaksızın, önceden yazarın izni olmadan, bu eserin hiçbir bölümü herhangi bir biçimde ve şekilde çoğaltılamaz, dağıtılamaz ve yayınlanamaz, hiçbir veri tabanı ya da geri alma sisteminde aklanamaz. Bu e-kitap sadece kişisel kullanım amaçlıdır. Bu e-kitap tekrar satılamaz ve üçüncü şahıslara verilemez. Eğer bu kitabı üçüncü şahıslara hediye etmek istiyorsanız lütfen her bir okuyucu için bir başka kopyasını satın alın. Eğer bu kitabı satın almadığımız halde okuyorsanız, lütfen iade edin ve kendiniz için bir kopya satın alın. Yazarın emeklerine duyduğunuz saygıdan ötürü teşekkürlerimizi sunarız. Bu kitabın içeriği tamamen kurmacadır. Kullanılmış isimler, karakterler, işletmeler, kurumlar, mekanlar, olaylar ve rastlantılar kurmaca olarak yazarın hayal gücünün ürünüdür. Hayatta ya da ölmüş herhangi bir gerçek kişilikle olabilecek benzerlikler tamamen rastlantısaldir., Jacket image Copyright lassedesignen, Shutterstock.com sitesi lisansı altında kullanılmıştır

BLAKE PIERCE KİTAPLARI

RILEY PAIGE GİZEM SERİSİ

KAYBEDİLEN (Kitap #1)

ALINAN (Kitap #2)

YALVARAN (Kitap #3)

MACKENZIE WHITE GİZEM SERİSİ

ÖLDÜRMEDEN ÖNCE (Kitap #1)

GİRİŞ

Başka bir zaman olsa, mısır tarlasının üzerine vuran şafağın ilk ışıkları ona harika görünebilirdi. Yumuşak altın rengindeki günün ilk ışıltılarının, mısır saplarının üzerinde dans edişini izledi ve sahip olduğu her şeyle bu manzaranın içindeki güzelliği görebilmeye çalıştı.

Dikkatini başka bir şeye vermek zorundaydı, aksi takdirde acı dayanılmaz olabilirdi.

Başından neredeyse bir metre yukarıda sonlanan kocaman, tahtadan bir direğe bağlanmıştı. Elleri direğin arkasında birleşiyordu ve birbirine bağlanmıştı. Üzerinde sadece siyah bir iç çamaşırı ve harika göğüslerini birbirine yaklaştırıp, havaya kaldıran bir sütyen vardı. Çalıştığı striptiz kulübünde ona en çok bahşış kazandıran, göğüslerini otuz dört yaşında iki çocuk annesi bir kadındansa yirmi bir yaşında bir kadının göğüsleri gibi gösteren sütyen.

Direk, sürtünmeden sıyrıklarla dolan çıplak sırtının ardında yükseliyordu. Fakat çektiği acı, koyu, ürkütücü sesli adamın bıraktığı korku kadar şiddetli değildi.

Arkasında yürüdüğünü duyunca gerildi, adım sesleri mısır tarlasının sessizliğinde yavaşça yaklaşıyordu. Solgun bir ses daha vardı. Bir şeyler sürüklüyordu. Bunun, daha önce dövülürken kullanılan kırbaç olduğunun farkına vardı. Üzerine dikenli bir şeyler sarılmış olmalıydı, yelpaze şeklinde bir de kuyruğu vardı. Sadece küçük bir kısmını görmüştü, bu kadarı bile fazlasıyla yeterliydi.

Sırtı onlarca kırbaç iziyle doluydu ve o şeyin yere sürtünürken çıkardığı sesi duymak onu aniden paniğe sürükledi. Bir çığlık patlattı, sanki o gece atılan yüzüncü çığlıktı bu, mısır tarlalarının içine yayılıp kayboluyordu çığlığı. Başlangıçta birilerinin duymasını umut ederek yardım arayan çığlıkları zamanla yerini kimsenin yardıma gelmeyeceğini bilen birinin ızdırap dolu karmakarışık haykırıışlarına bırakmıştı.

"Gitmene izin vermeyi düşünüyorum." dedi adam.

Adamın sesi bir sigara tiryakisi ya da çok bağırmaktan kısılmış gibi çıkıyordu. Aynı zamanda konuşmasında tuhaf bir pelteklik de vardı.

"Ama önce, suçlarını itiraf etmelisin."

Adam bunu dört kez tekrarladı, kadın merakla hafızasını zorladı. İtiraf edilecek bir suç işlememişti. Bildiği herkese karşı çok iyi davranan bir insandı, iyi bir anneydi, olmak istediği kadar iyi olamasa da deniyordu.

Adam kendisinden ne istiyordu?

Kadın tekrar bağırdı ve direğe doğru sırtını eğmeye çalıştı. Bunu yaparken bileklerini saran ipten küçük bir parça hissetti. Aynı zamanda ipten damlayan yapışkan kanını da hissetmişti.

"Suçlarını itiraf et." diye tekrarladı adam.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." diye inledi kadın.

"Hatırlayacaksın."

Bunu daha önce de söylemişti, her seferinde tekrar söylüyordu.

Kırbaç havada yay şeklinde süzülürken yumuşak bir vızıltı sesi duyuldu.

Kadın çığlık attı ve kırbaç kadını dövdükçe, direğe bağlı halde acı içinde kıvrandı.

Yeni açılan yarasından, neredeyse hissedemediği yeni kan damlaları akmaya başladı. Bunun yerine bileklerine odaklanmıştı. Son bir saatte kanı bileklerinde teri ile karışmış halde bulunuyordu. İp ve bilekleri arasında bir boşluk hissetmeyi umuyordu ve bu şekilde oradan kaçabileceğini düşündü. Aklının, içinde bulunduğu durumdan kurtulmak için kaçmak istediğini hissetti.

Şırak!!!

Bu darbe direk kadının omzunda yankılandı ve feryat ederek,

"Lütfen" dedi. "Ne istersen yaparım, ne olur bırak beni!"

"İtiraf et!"

Bütün gücüyle kollarını öne doğru çekti. Omuzları acı içinde çığlık attı, bir anda bağlarından kurtulmuştu. İp, ellerinin üst kısmını kestiği için hafif bir yanık oluşmuştu, fakat sırtı boyunca uzanan acı ile kıyaslandığında, hiçbir şey ifade etmiyordu.

Kollarını o kadar hızlı çekti ki neredeyse dizlerinin üzerine düşerek kaçış planını berbat edecekti. Fakat en ilkel içgüdülerinden fıskıran kurtulma ihtiyacı kaslarının hareketini ele geçirdi ve daha ne yaptığının farkına bile varamadan koşmaya başladı.

Sahiden serbest kaldığına inanamayarak hızla koşmaya başladı, nasıl oluyordu da o kadar uzun süredir bağlı olan bacakları hala hareket edebiliyordu. Bunu sorgulamadan edemiyordu.

Mısır tarlasını yarararak koşuyordu, mısır sapları suratını tokatlıyordu. Yapraklar ve dallar sanki onun için uzanmışlardı, yaşlı pörsük parmaklar gibi yırtılmış sırtını fırçalıyorlardı. Soluk soluğa, bacağına birini diğerinin önüne atmaya odaklanmıştı. Otoyolun yakınlarda bir yerde olduğunu biliyordu. Tek yapması gereken acıyı umursamadan koşmaya devam etmekte.

Adam arkasından kahkaha atmaya başladı. Kahkaha sesi sanki yüz yıllardır mısır tarlalarının arasında saklanan bir canavardan yankılanıyor gibiydi.

Ağlanıp sızlanarak koşmaya devam etti, çıplak ayakları toprağı tokatlıyor, neredeyse çıplak vücudu çarpık mısır saplarına çarpıyordu. Göğüsleri tuhaf şekilde aşağı yukarı çalkalanıyordu, sol göğsü sutyenden fırlamıştı. Tam o anda eğer oradan canlı bir şekilde kurtulmayı başarırsa bir daha asla striptiz yapmayacağına yemin etti. Daha iyi bir iş bulacaktı, çocuklarının geçimini sağlamak için daha iyi bir yol.

Bu düşünce kafasında yeni bir kıvılcım gibi parladı ve daha kızılı koşmaya, mısır tarlasını yarmaya başladı. Koşabildiği kadar hızlı koşuyordu. Eğer koşmaya devam ederse adamdan kurtulabilirdi. Otoyol köşeyi döner dönmez karşısına çıkmalıydı, öyle değil mi?

Belki de öyle. Ama yine de orada birinin olma garantisi yok. Saat daha sabahın altısı bile değil ve günün bu saatlerinde Nebraska otoyolu bir hayli ıssız olur.

Hemen önünde, tarlanın içinde bir aralık göründü. Şafağın loş ışıkları üzerine vurdu ve kalbi otoyolu görmek için yerinden fırladı.

Tarlanın arasına daldı ve bunu yapar yapmaz bütün kuşklarına rağmen bir motor sesinin yaklaştığını duydu. Büyük bir umutla uçarcasına koşmaya başladı.

Yaklaşan şeyin parıltılarını gördü ve daha da hızlı koşmaya başladı, asfaltın sıcak buharının kokusunu duyacak kadar yaklaşmıştı.

Mısır tarlasının sonuna ulaştı ve kırmızı bir kamyonetin geçmekte olduğunu gördü. Çığlık attı ve telaş içinde kollarını sallamaya başladı.

"LÜTFEN!" diye bağırdı.

Kadının dehşetine rağmen kamyon gürleyerek yanından geçti.

Kadın ağlayarak kollarını sallamaya devam etti. Belki de şoför yan aynalara bakarak onu görebilirdi.

Şırak!!

Sol dizinin arkasında keskin ve acımasız bir ağrı patladı ve kadın yere düştü.

Çığlıklar içinde tekrar ayaklarının üzerinde durmaya çalıştı fakat güçlü bir el başının arkasından kavradı ve sırt üstü sürükleyerek tekrar mısır tarlasına götürdü.

Kurtulmak için hareket etmeye çabaladı fakat bu sefer başaramadı.

O anda son bir kırbaç darbesi daha geldi. Sonunda, nihayet bilincini kaybetmişti.

Biliyordu ki, yakında, her şey son bulabilirdi; sesler, kırbaç, acı ve kısacık, acılarla dolu hayatı.

BİRİNCİ BÖLÜM

Dedektif Mackenzie White, o öğleden sonra mısır tarlasına doğru yürürken kendisini en kötüsüyle yüzleşmek için cesaretlendirdi. Aralarında yürüdüğü mısır saplarının sesi sınırlarını bozuyordu, ölüm sessizliği, sıra sıra aralarından geçtiği mısırlar ceketini sıyrıyorlardı. Sanki etrafı tertemiz göremeyeli kilometreler geçmişti.

Nihayet ulaştığında planladığı gibi soğukkanlı kaldı, burada olmak yerine başka herhangi bir yerde olmayı diledi. Bir direğe bağlanmış, otuzlu yaşlarında, panik ifadesi ile donakalmış bir suratu olan, neredeyse çıplak, ölü bir beden. Asla görmemiş olmayı dilediği ve asla unutamayacağını bildiği bir ifadeydi bu.

Beş polis neredeyse hiçbir şey yapmadan etrafı kolaçan ettiler. Sanki meşgullermiş gibi görünmeye çalışıyorlardı fakat Mackenzie biliyordu ki sadece öyle görünmeye çalışıyorlardı. Onların da daha önce buna benzer bir şey görmediklerine oldukça emindi. Sarışın kadını tahta direğe bağlı gördükten sonra, bu işin içinde daha fazlasının olduğunu anlamak Mackenzie'nin sadece beş saniyesini almıştı. Daha önce karşılaştığı her şeyden daha farklı bir şey. Nebraska mısır tarlalarında olacak bir olay değildi bu.

Mackenzie cesede yaklaştı ve yavaşça etrafını turladı. Bunu yaparken diğer polis memurlarının onu izlediğini hissetti. Onlardan bazılarının, kendisinin bu işi fazla ciddiye aldığını düşündüklerini biliyordu. Olay yerine biraz daha yaklaştı, neredeyse doğada gizlenmiş bağlantılara ve iplere baktı.

Polis merkezindeki adamların birçoğunun gözünde, detektifliğe çok hızlı yükselmiş genç bir kadın olduğunu biliyordu. Hepsi, bu hırslı kadının, gözünü Nebraska'nın küçük kasabasının polis departmanında bir dedektif olmaktan daha iyi ve daha önemli bir yerlere diktiğini düşünüyordu.

Mackenzie onları umursamıyordu. Sadece cesede odaklanmıştı, her tarafta uçuşan sinekleri uzaklaştırmak için ellerini salladı. Özellikle zavallı kadının cesedinin etrafında uçuşarak, siyah bir bulut oluşturmuyorlardı, havanın sıcaklığı da cesede hiç yardımcı olmuyordu. Yaz çok sıcak geçiyordu ve sanki bütün o sıcaklığın, mısır tarlasının tam da bu noktasında biriktiğini hissetti.

Mackenzie daha da yaklaştı ve kadını incelemeye başladı, mide bulantısını ve üzüntü silsilesini bastırmaya çalışıyordu. Kadının sırtı yarıklarla doluydu. Sanki bir kıyafet gibi duruyordu ve hepsi aynı aletle oluşmuş gibi görünüyordu. Kadının sırtı kana bulanmıştı, çoğu kurumuş ve yapışkandı. Tanga iç çamaşırının arka tarafı da kanla kaplanmıştı.

Mackenzie cesedin etrafında turlamayı bıraktıktan sonra kısa ama tıknaz bir polis memuru yanına yaklaştı. Onu iyi tanıdığı için gelişini de pek umursamadı.

"Merhaba dedektif White." dedi Şef Nelson

"Merhaba Şef." diye yanıtladı kadın.

"Porter nerede?"

Adamın sesinde bir küçümseme olmamasına rağmen kadın böyle hissetti. Ellili yaşlarında olan bu pişkin yerel polis şefi, yirmi beş yaşında bir kadının bu davayı aydınlatmak için yardımcı olmasını istemiyordu. Elli beş yaşındaki ortağı Walter Porter bu iş için en iyi seçim olacaktı.

"Otoyolun arkasında." dedi Mackenzie. "Cesedi bulan çiftçi ile konuşuyor. Birazdan burada olur."

"Tamam." dedi Nelson, biraz daha rahatladığı çok açıktı. "Sen ne diyorsun bu işe?"

Mackenzie nasıl bir cevap vereceğinden emin olamadı. Kendisini test ettiğini biliyordu. Merkezdeki çok basit işler de dahil olmak üzere bunu zaman zaman yapardı. Diğer polis memurlarına ve dedektiflere hiç bir zaman yapmıyordu ve bunu kendisine sadece genç bir kadın olduğu için yaptığından oldukça emindi.

İçgüdüleri ona bunun tiyatral bir cinayetten daha fazlası olduğunu söylüyordu. Sırtındaki sayısız kırbaç yarasından mı? Yoksa kadının sahip olduğu ucuz vücuttan mı? Tahmin etmesi gerekse

kadının göğüslerinin yapma olduğunu söyleyebilirdi, ayrıca kalçasına da biraz estetik yapılmış gibiydi. Oldukça fazla makyaj yapmıştı, bir kısmı gözyaşlarından dolayı kapkara akmıştı.

"Görünüşe bakılırsa..." diye başlayarak nihayet Nelson'un sorusunu cevaplamaya başladı Mackenzie, "Açık bir şekilde, vahşi bir suç. Adli delillerden cinsel bir taciz olayına rastlanacağını düşünmüyorum. Cinsel istismar için bir kadını kaçıran adamlar, sonunda onu öldürecek olsalar bile bu denli şiddet uygulamazlar. Kadının giydiği iç çamaşırına bakılacak olursa kadının provokatif bir doğası olduğunu söyleyebiliriz. Açık söylemek gerekirse, makyaj yapış şeklini ve göğüslerinin boyutlarını göz önünde bulunduracak olursak, ben olsam Omaha'daki striptiz kulüplerini arayıp kaybolan biri olup olmadığını sorardım."

"Bunların hepsi çoktan yapıldı." diye yanıtladı Nelson kendini beğenmiş bir tavırla. "Merhumun adı Hailey Lizbrook, otuz üç yaşında, iki çocuk annesi ve Omaha'daki The Runway mekanında sıradan bir dansçı."

Bütün bunları açıklarken sanki bir kullanım kılavuzu okuyor gibiydi. Mackenzie, adamın kurbanları artık bir insan olarak göremeyecek kadar uzun bir süre bu pozisyonda bulunduğunu düşündü. Onun için çözülmesi gereken bir yapbozdu bu.

Fakat sadece birkaç yıl önce kariyerine başlayan Mackenzie o kadar pişkin ve kalpsiz değildi. Bir gözü ile kadını incelemeye devam etti ve başına gelenleri çözmeye çabaladı, aynı zamanda iki çocuğunu geride bırakmış bir kadın görüyordu artık. Bir direğin üzerinde striptiz yaptığına ve yüz­süz adamlar tarafından hırpalandığına göre kadının maddi problemleri olabileceğini düşündü.

Arkasında serilmiş mısır saplarının arasından gelen ses dikkatini dağıttı. Dönünce mısırların arasından Walter Porter'ın yaklaştığını gördü. Açıklığa girdiğinde bir şeylerin canını sıktığı anlaşılıyordu, paltosunun üzerindeki tozu ve mısır saplarını siliyordu.

Gözlerini Hailey Lizbrook'un direğe bağlı cesedine dikmeden önce şöyle bir etrafa bakındı. Şaşkın ve kasıtlı bir sırtına yerleşti suratına, ağarmış bıyıkları sert bir açıyla sağa doğru yatmıştı. Sonra Mackenzie ve Nelson'a bakarak hiç zaman harcamadan konuşmaya başladı.

"Porter." dedi Şef Nelson. "White şimdiden olayı çözdü, çok zeki bir kadın doğrusu."

"Öyledir." dedi Porter ilgisizce.

Her zaman böyleydi, Nelson asla güzel bir iltifatta bulunmazdı. Aslında yaptığı şey, merkezdeki otuz yaş üstü bazı adamlarında yaptığı gibi, Porter'la, nereden geldiği belli olmayan ve bir anda dedektiflik koltuğuna oturan oldukça genç bir kadınla ortak olmak zorunda kaldığı için dalga geçmekti. Ve tanrı biliyor ki Porter bu durumdan nefret ediyordu.

Mackenzie, Porter'ın maruz kaldığı takımlardan acı çektiğini eğlenerek izlese de, kendisini yetersiz ya da eksik hissetmesine değmezdi. Diğer adamların çözemediği davaları çözüyor olmasının, onlar tarafından bir tehdit sayıldığını biliyordu. Henüz yirmi beş yaşındaydı ve bir zamanlar çok sevdiği kariyerinden şikayet etmek için henüz çok gençti. Fakat şimdi Porter ile kapana kısılmıştı ve bu yüzden konumundan nefret etmeye başlamıştı.

Porter, Nelson ve Meckenzie'nin arasına doğru bir adım daha yaklaştı, bu davanın onun gösterisi olduğunu bilmesini istiyordu kadının. Meckenzie öfkelenmeye başladığını hissetti, fakat bunu bastırmayı başardı. Onunla çalışmaya başladığından beri, yani üç aydır bastırıyordu duygularını. İlk günden itibaren Porter ondan hiç hoşlanmadığını belli ediyordu zaten. Sonuçta Porter'ın merkezden uzaklaştırılan yirmi sekiz yıllık ortağının yerini almıştı ve Porter bunun sadece bu genç kadına yer açmak için yapıldığını düşünüyordu.

Mackenzie adamın bariz saygısızlığını görmezden geldi ve çalışma ahlakını etkilemesine izin vermedi. Bir kelime bile etmeden tekrar cesede yöneldi. Yakından inceledi. Bu inceleme onu derinden yaralıyordu, daha önce de düşündüğü gibi onu bu denli etkileyen hiç bir ölü beden olmamıştı. Daha önce hiç bir cinayet yerine girdiğinde babasının cesedine bakarken hissettiği duygulara ulaşmamıştı. Tabi şu ana kadar. Babasının yatak odasına girip, adamın yarı uzanmış pozisyondaki vücudunun kan gölü içinde olduğunu gördüğünde daha yedi yaşındaydı. Bu görüntü o zamandan beri gözlerinin önünden gitmiyordu.

Meckenzie bu cinayetin cinsel suçlarla bir ilgisi olmadığına dair ipuçları arıyordu. Göğüslerinde ve kalçalarında, morluklardan ve tırmalama izlerinden eser yoktu, vajina etrafında bir dış kanama da görülüyordu. Daha sonra dini bir motif taşıyor mu diye kadının ellerine ve ayaklarına baktı, avuç içinde, ayaklarda ve bileklerde bulabileceği bir delik çarpmıha gerildiğinin bir kanıtı olabilirdi. Fakat buralarda da hiçbir şey yoktu.

Kendisi ve Porter'a verilmiş olan kısa bilgilendirmede kurbanın kıyafetlerine rastlanılmadığı anlatılmıştı. Mackenzie bunları büyük ihtimalle katilin almış olduğunu düşündü ya da kıyafetleri imha etmiş olmalıydı. Ona göre bu, katilin ihtiyatlı ya da kişilik bozukluğu hastası olduğunu gösteriyordu. Bir gece önce yaptıklarına bakılacak olursa, kesin bir şekilde cinselliğe dayanan bir yönü yoktu. Muhtemelen anlaşılması zor ve her şeyi önceden hesaplayan biriydi.

Mackenzie tarladaki açıklığın kıyısına geldi ve olay yerini tamamen görmek için görüş alanını genişletti. Porter ona yan gözle bir bakış attı ve ardından umursamazca kendi haline bıraktı, Nelson'la konuşmaya devam etti. Diğer bir polisin de kendisini izlediğini fark etti Mackenzie. En azından birkaçı nasıl çalıştığını izliyorlardı. Olağanüstü kıvrak zekası ve polis akademisindeki yetkililerin çoğunun saygınlığını kazanmış bir şöhretle başlamıştı dedektiflik işine. Zaman zaman kendisinden daha genç kadın ve erkek polisler ona önemli sorular soruyor ve fikrini danışıyorlardı.

Bunun yanında açıklıkta onunla birlikte çalışan bazı adamların kötü niyetli olabileceklerini de biliyordu. Hangisinin daha kötü olduğunu kestiremiyordu: yürürken kışına bakan adamlar mı, yoksa kötü dedektif rolü oynamak için küçük kızın arkasından kakhaha atanlar mı?

Olay yerini inceledikçe, bir şeylerin anormal bir şekilde yanlış olduğuna dair şüpheleri tekrar uyanmaya başladı. Sanki yeni bir kitap okumaya başlamıştı ve daha ilk sayfasından çok çetin olayların yaşanacağını hissedebiliyordu.

Bu sadece bir başlangıç, diye düşündü.

Direğin etrafındaki toprağa bakarken zar zor görülen birkaç ayak izine rastladı fakat tam bir iz gibi de durmuyorlardı. Ayrıca yerde tıpkı bir yılanınkine benzeyen bir takım şekiller görünüyordu. Daha yakından bakmak için çömeldi ve yan yana bir sürü aynı izden olduğunu gördü, tahta direğe doğru uzanan, kırık biçimlerde ve direğin etrafında daireler çizen şekiller. Hemen kadının sırtındaki yara izlerine baktı ve oradaki izlerin yerde gördükleri ile hemen hemen aynı olduklarını fark etti.

"Porter." dedi.

Sözü kesildiği için umursamazca "Ne var?" diye cevap verdi adam.

"Galiba burada suç aletinin izlerini buldum."

Porter bir iki saniye afalladıktan sonra Mackenzie'nin çömeldiği bölgeye yürümeye başladı. Yanına doğru çömelince hafifçe iniledi, kemerinden, kolaylıkla duyulabilecek bir çatırtı sesi çıktı. Yirmi kiloya yakın fazlalığı vardı ve elli beş yaşına yaklaştıkça her gün biraz daha fazla belli oluyordu.

"Bir çeşit kırbaç mı?" diye sordu.

"Öyle görünüyor."

Yeri iyice incelemeye başladı, izleri takip ederek direğe doğru yöneldi ve bunu yaparken başka bir şey daha gözüne ilişti. Çok küçük bir şeydi, o kadar küçük ki neredeyse göremeyecekti.

Direğe doğru yürüdü, adli tıp incelemeye almadan önce cesede dokunmamak için temkinli davranıyordu. Tekrar çömeldi ve bunu yapar yapmaz öğle sıcaklığının bütün ağırlığının üzerinde yarattığı baskıyı hissetti. Gözü pek bir şekilde boynunu direğe doğru uzattı, o kadar yakındı ki neredeyse kafası direğe degecekti.

"Ne halt ediyorsun?" diye sordu Nelson.

"Buraya bir şeyler kazınmış." diye cevap verdi. "Rakamlara benziyor sanki."

Porter incelemek için oraya gitti fakat yoğun çaba harcamasına rağmen tekrar çömelemedi. "White, bu odun parçası neredeyse yirmi yıllık." dedi. "Bu kazıntı da sanki o kadar eski duruyor."

"Belki de." dedi Mackenzie. Ama öyle düşünmüyordu.

Bu keşiften hiç de etkilenmemiş olan Porter, Nelson'un yanına dönerek konuşmaya devam etti, cesedi bulan çiftçinin vermiş olduğu bilgilerden oluşan notları karşılaştırıyordu.

Mackenzie telefonunu çıkardı ve numaraların bir fotoğrafını çekti. Resmi büyüttü ve numaralar biraz daha görünür bir hal aldı. Bu kadar detaylı olduklarını görünce bir kez daha bunun çok büyük bir olayın başlangıcı olduğunu hissetti.

Ç511/Y202

Bu numaralar ona hiçbir şey ifade etmiyordu. Belki de Porter haklıydı, belki de kesinlikle hiçbir şey ifade etmiyorlardı. Belki de postanın ulaşması için, direk ilk üretildiğinde bir baltacı kazımıştı onu oraya. Belki de yıllar önce bu yerde canı sıkılan bir çocuk çizmişti.

Fakat bütün bunlar iyi hissetmesini sağlamıyordu.

Bunda iyi hissedecek hiçbir şey yoktu.

Ve kalbinden gelerek biliyordu ki, bu sadece bir başlangıçtı.

İKİNCİ BÖLÜM

Arabadan dışarı bakan Mackenzie, sıraya dizilerek park etmiş gazeteci araçlarını görünce, midesinde bir düğüm hissetti, gazeteciler ona ve Porter'a ulaşabilmek için birbirlerinin üzerlerinden geçmeye çalışıyorlardı. Porter park ederken kadın, yaklaşmakta olan muhabirleri ve polis merkezinin çimleri boyunca peşlerinden ağır yükleri ile koşan kameramanları izledi.

Mackenzie, Nelson'un çoktan ön kapıya gelmiş olduğunu gördü, milleti yatıştırmak için elinden geleni yapıyordu, rahatsız ve yıpranmış görünüyordu. Arabadan bakınca bile adamın kafasında parlayan ter izi belli oluyordu.

Park eder etmez Porter kadının yanına doğru yürüdü. Medyanın gördüğü ilk dedektif olmayı garantilemeye niyetliydi. Kadının önüne geçerken "Sakın bu vampirlere bir şey söyleyeyim deme." dedi.

Adamın bu aşağılayıcı yorumunda aceleci bir kızgınlık hissetti.

"Biliyorum, Porter."

Kalabalık bir röportaj ve kameraman güruhu onlara ulaştı. En az bir düzine mikrofon kalabalığın içinden fırlayarak yol boyunca suratlarına kadar uzanıyordu. Sordukları sorular bir böcek sürüsü gibi vızıldıyordu.

"Kurbanın çocuklarına bilgi verildi mi?"

"Çiftçinin cesedi bulduğunda verdiği reaksiyon nasıldı?"

"Bu bir cinsel istismar davası mı?"

"Böylesine bir davaya bir kadının atanmış olması doğru mu?"

Sonuncusu Mackenzie'yi vurmuştu biraz da olsa. Tabii ki televizyoncular onu cevap vermeye zorlayacaklar, öğlen haberlerinde yirmi saniyelik güzel bir kare yakalayacaklardı. Saat daha dörttü ve eğer hızlı hareket ederlerse altı haberleri için altın değerinde bir parça koparabilirlerdi.

Kapıların arasından geçerken ve içeri girince son soru kafasında şimşekler gibi yankılanmaya devam ediyordu.

Böylesine bir davaya bir kadının atanmış olması doğru mu?

Nelson'un Hailey Lizbrook hakkındaki bilgileri okurken ne kadar duygusuzca davrandığını hatırladı.

Tabii ki öyle, diye düşündü Mackenzie. Aslında bu hayati önem taşıyor.

Sonunda merkezden içeri girdiler ve kapılar arkalarından kapandı. Mackenzie, sessizliğe kavuşmanın getirdiği rahatlıkla derin bir nefes aldı.

"Lanet olası sülükler." dedi Porter.

Kameralar karşısında olmadığı için kasıtlı yürüyüşünü sonlandırdı. Resepsiyon bölümünü yavaş adımlarla geçti ve konferans odasının ve merkezde çalışan memurların ofislerinin bulunduğu koridor boyunca ilerledi. Yorgun görünüyordu, eve gitmeye ve bu davayı kapatmaya şimdiden hazırды.

Konferans odasına ilk giren dedektif, Mackenzie olmuştu. Geniş bir masada bir kaç ofis çalışanı oturuyordu, bazıları üniformalarıyla bazıları da günlük kıyafetleri ile gelmişlerdi. Ofisini terk edip, mısır tarlasına gittiği ve geri geldiği zaman zarfında konunun olabilecek her yönü ile sızmış olduğu, hem gelen medya araçlarından hem de çalışanların hazır bulunmasından anlaşılıyordu. Bu sadece sıradan, tüyler ürpertici bir cinayet değildi artık, büyük bir gösteriye dönüşmüştü.

Mackenzie bir fincan kahve hazırlayarak masadaki yerini aldı. Dava hakkında şimdiye kadar toplanmış olan az sayıdaki bilginin yazılı olduğu dosyalar halihazırda masada bulunuyordu. Kadın etrafına bakınırken, oda yavaş yavaş dolmaya başladı. Nihayet Porter da içeri girdi ve Mackenzie'nin karşısında bir yere oturdu.

Mackenzie bir an telefonunu kontrol etti ve sekiz cevapsız çağrısı, beş sesli mesajı ve onlarca elektronik postası olduğunu fark etti. Acı bir şekilde bu sabah mısır tarlasına gitmeden önce de halletmesi gereken bir sürü dosya olduğunu hatırladı. Kendisinden daha yaşlı olan çalışma

arkadaşlarından çoğunun, vakitlerini onu küçük görmeye ve sürekli iğneleyici göndermeler yapmaya harcamalarına rağmen, aynı zamanda ne kadar yetenekli olduğunu bilmeleri ne kadar acı bir ironiydi. Bunun sonucu olarak en geniş dosyalar onun önüne atılıyordu daima. Doğal olarak, şu ana kadar hiç işine karışılmamıştı ve diğerleriyle kıyaslanamayacak kadar çok dosya kapatmıştı.

Beklediği sırada e-postalardan bazılarına cevap vermeye çalışıyordu fakat bu şansa erişmeden Nelson odaya girdi. Girer girmez hızlıca konferans odasının kapısını kapattı.

"Medyanın olaydan nasıl bu kadar erken haberdar olduğunu bilmiyorum." diye homurdandı. "Eğer bu odadan birinin yaptığını öğrenirsem, bunun karşılığını çok kötü ödeyecek."

Oda sessizliğe gömüldü. Memur ve diğer çalışanlardan oluşan birkaç kişi önlerinde duran dosyanın içeriğine göz attı gergin bir şekilde. Mackenzie, Nelson'u çok umursamasa da, ilk bakışta bile adamın varlığının ve sesinin, odaya hükmettiğini inkar edemiyordu.

"Bakalım elimizde neler var?" dedi Nelson. "Kurbanın adı, Hailey Lizbrook, Omaha'lı bir striptizci. Dokuz ve on beş yaşlarında iki çocuğu var ve kendisi otuz dört yaşında. Toplayabildiğimiz bilgilere göre çalışıyor olması gereken saatlerde alı koyulmuş, patronu bir gece önce mekana hiç uğramadığını söylüyor. Çalıştığı yer olan The Runway'in güvenlik kayıtlarından bir şey elde edemedik. Bu yüzden oturduğu apartman ve The Runway arasında bir yerlerde kaçırılmış olduğunu düşünüyoruz. Burası on iki kilometrelik bir alan ve Omaha polis departmanından birilerini inceleme yapmaları için oraya gönderdik."

Önem veriyormuşçasına Porter'a baktı ve ekledi:

"Porter, bize olay yerini anlatır mısın?"

Tabi ki Porter'ı seçecekti.

Porter ayağa kalktı ve odadaki herkesin dikkatini kendisine vermiş olduğundan emin olmak için etrafına baktı.

"Kurban elleri arkadan bağlanmış şekilde, tahta bir direğe bağlanmış bulundu. Cesedin bulunduğu yer, otoyolun neredeyse iki kilometre yakınında, mısır tarlasının içindeki açık bir alan. Görüldüğü kadarı ile sırtı kamçı izleri ile doluydu, sanki kırbaçla vurulmuş gibiydi. Adli tıp raporu gelmeden önce çok da emin olamayız fakat, kurban iç çamaşırlarına kadar soyulmuş ve kıyafetleri hiç bir yerde bulunamamış olsa da, neredeyse kesin bir biçimde bunun cinsel amaçlı bir saldırı olmadığını söyleyebiliriz."

"Teşekkürler, Porter." dedi Nelson. "Adli tıp raporuna değinecek olursak, onlarla yirmi dakika kadar önce telefonda konuştum. Kapsamlı bir otopsi yapılmadan önce kesin olarak emin olamayacakları halde ölümün büyük ihtimalle kan kaybından, kafasında ya da kalbinde oluşmuş olabilecek bir çeşit travmadan kaynaklandığını söyledi."

Daha sonra gözlerini oldukça ilgisiz bir biçimde Mackenzie'ye doğrulttu ve sordu:

"Eklemek istediğin herhangi bir şey var mı White?"

"Rakamlar." dedi Mackenzie.

Nelson gözlerini odanın ortasına doğru kaydırıldı. Bariz bir şekilde saygısızlık içeren bu tavra rağmen, sözleri kesilmeden önce odadaki herkese bulduklarını anlatmaya karar verdi.

"Bir araç işareti ile birbirinden ayrılmış iki ayrı rakamsal ifadenin direğin dibine kazınmış olduğunu buldum."

"Neydi bu rakamlar?" diye sordu masadaki genç bir memur.

"Aslında rakamlar ve harfler." dedi Mackenzie. "Ç 511 ve Y 202, telefonumda bir de fotoğrafı var."

"Diğer fotoğraflar da kısa bir zaman sonra, Nancy onları bastırıldığında burada olacak." dedi Nelson. Odadaki herkesin, rakamlarla ilgili olan konunun artık kapandığını anlaması için hızlı ve itaatkar bir şekilde konuştu.

Mackenzie, Nelson'un, Hailey Lizbrook'un evi ve The Runway arasındaki on iki kilometrelik alan içinde yapılacak olan çalışmanın gizli kalması gerekliliği hakkındaki homurdanmalarını dinledi. Aslında söyledikleri bir kulağından giriyor diğerinden çıkıyordu. Akli sürekli, kadının iplerle

bağlanmış cesedine gidiyordu. Cesedin duruş şekli hakkındaki bir düşünce ona neredeyse çok tanıdık geliyordu ve konferans odasında oturduğu süre boyunca sürekli bunu düşünüyordu.

Görebileceği en ufak bir detayın hafızasındaki bir şeyi tetikleyeceğini umarak, tekrar notlarına bakmaya başladı. Bir şeyler bulma amacı ile dört sayfanın tamamını karıştırmaya başladı. Dosyada yazan her şeyi biliyordu zaten, fakat yine de detayları kurcalamaya devam etti.

Otuz dört yaşında, kadın, dün gece öldürüldüğü düşünüyor, kırbaç izleri, kesikler, sırtında çok sayıda aşınma, tahta bir direğe bağlanmış. Muhtemel ölüm şekli, kan kaybı ya da kalbinde meydana gelen bir travma. Kadının vücut şekli cinsel tahrik uyandırorsa da, bağlanma şekli muhtemel dini bir amaçla yapılmış olabileceğini düşündürüyor.

Okumaya devam ederken, kafasında bir şimşek çaktı. Etrafındakilerin dikkatini bozamayacağı bir yere zihnini taşıyabilmek için, çevrede olanlarla ilgisini neredeyse tamamen yitirdi. Noktaları bir araya getirdikçe, yanlış çıkmasını umduğu bir şeyle bağlantılar belirmeye başladı zihninde. Nelson yavaş yavaş toplantıyı sonlandırmaya başlamıştı.

"...ve daha etkili olmak için daha çok tanışın şahitliğine ihtiyacımız olacak, son dakikaya kadar iyice araştırın ve işe yarayabilecek gibi görünen hiç bir detayı atlamayın. Şimdi, ekleyeceği bir şey olan var mı?"

"..bir şey daha var efendim." dedi Mackenzie.

Nelson'un of çektiği görülüyor gibiydi. Masanın öbür ucunda olmasına rağmen Porter'dan da hafif bir homurdanma sesi duyuldu. Hiç birini umursamadı ve Nelson'un kendisine nasıl hitap edeceğini görmek için bekledi.

"Evet, White?" dedi adam.

"1987 yılında gerçekleşen bir davanın bunu çok andırıldığını hatırlıyorum. Roseland'in hemen dışında olmuş olduğuna oldukça eminim. Bağlama şekli aynıydı ve kadın tipi de aynıydı. Kesin olarak dövme şeklinin de aynı olduğunu söyleyebilirim."

"1987?" dedi Nelson. "Sen o zaman doğmuş muydun White?"

Bu şakadan sonra odanın yarısından fazlası hafifçe gülümsedi. Mackenzie bunlara aldırmandan hemen bir tarafa bıraktı.

"Hayır." dedi, onunla tartışmaktan korkmuyordu. "Ama raporları okudum."

"Affedin onu efendim." dedi Porter. "Mackenzie boş zamanlarını çoktan kapanmış davaları okuyarak geçiriyor. Kız bu iş için ayaklı bir ansiklopedi adeta."

Mackenzie, Porter'ın kendisine ilk adı ile hitap ettiğini ve ona kadın yerine kız demiş olduğunu fark etti. Üzücü olan taraf ise, adamın bunların saygısız davranışlar olduğunun farkında olmadığını düşünüyor olmasıydı.

Nelson kafasını kaşdı ve zamanla birikmiş olan of çekmelerinden güçlü bir tane fırlattı.

"1987? Emin misin?"

"Neredeyse kesin olarak."

"Roseland?"

"Ya da çok yakın çevresi." dedi kadın.

"Pekala." dedi Nelson, masanın uzak köşesinde oturan ve konuşulanları dikkatle dinleyen orta yaşlı bir kadına baktı. Kadının önünde bir diz üstü bilgisayar vardı, bütün toplantı süresince sürekli bir şeyler yazmıştı. "Nancy, bu bilgiler hakkında bir şeyler var mı diye arşivde arama yapar mısınız?"

"Tabii efendim." dedi kadın. Derhal bilgisayardan merkezin kendi arşivlerine girerek arama yapmak için bir şeyler yazmaya başladı.

Nelson, Mackenzie'ye rahatsız edici bir bakış daha fırlattı, sanki, *haklı olsan iyi olur aksi takdirde değerli zamanımdan yirmi saniye çalmış olacaksın* der gibiydi.

"Haydi bakalım, bayanlar baylar," dedi Nelson. "Bu işi şu şekilde halledeceğiz. Bu toplantı biter bitmez, Smith ve Berryhill'in Omaha'ya giderek oradaki yerel polislere yardım etmelerini istiyorum. Bundan sonra eğer ihtiyaç olursa çiftler halinde rotasyon yapacağız. Porter ve White, sizin

de merhumun çocukları ve patronu ile konuşmanızı istiyorum. Anı zamanda kadının kız kardeşinin adresini de bulmaya çalışacağız."

"Afedersiniz efendim." dedi Nancy, bir yandan bilgisayarının ekranına bakarak.

"Evet Nancy?"

"Öyle görünüyor ki dedektif White haklı. Kasım 1987'de tam Roseland şehir sınırında bir hayat kadını tahta bir direğe bağlanmış halde ölü bulunmuş. Önümde duran rapora göre, iç çamaşırlarına kadar soyulmuş ve defalarca kırbaçlanmış. Cinsel istismara ve kayda değer herhangi bir ize rastlanmamış."

Bir sürü lanet olası sorulmamış sorunun yarattığı bir sessizlik çöktü odaya. Sonunda Porter konuşmaya başladı ve Mackenzie, adamın neredeyse davayı kapatmaya çalıştığını düşünmesine rağmen sesindeki endişeyi fark edebiliyordu.

"Neredeyse otuz sene önce olmuş." dedi. "Arada bağlantı olma ihtimali çok düşük."

"Ama yine de bir ihtimal var." dedi Mackenzie.

Elini masaya sert bir şekilde vuran Nelson, boğa gibi gözlerle "Eğer arada bir bağlantı varsa bunun ne anlama geldiğini biliyorsun değil mi?"

"Bunun anlamı bir seri katille karşı karşıya olabiliriz." dedi Meckenzie. "Ayrıca bir seri katille karşı karşıya olma ihtimali bile FBI'ı arayıp danışma için bir görüşme talep etmeyi gerektiriyor."

"Daha silah patlamadan fırlıyorsun koşmaya, aşırı derecede aceleci davranıyorsun."

"Bütün saygımla söylüyorum," dedi Mackenzie, "bunu araştırmaya değer."

"Bilgisayar kasası gibi işleyen beynin bunu ortaya attığına göre artık yapmak zorundayız." dedi Nelson. "Birkaç arama yapacağım ve bu araştırma görevine seni de dahil edeceğim. Şu andan itibaren, ilgili olabilecek her şeyi düzgünce araştırın. Şimdilik bu kadar arkadaşlar. Haydi herkes iş başına."

Konferans masasındaki küçük grup yavaş yavaş dosyalarını yanlarına alarak dağılmaya başladı. Mackenzie odadan çıkarken, Nancy, saygı dolu bir ifadeyle hafifçe gülümsedi ona. İş yerinde iki haftadır başına gelen en cesaret verici şeydi bu. Nancy danışmada çalışıyordu ve bazen merkezde araştırılması gereken bilgileri topluyordu. Meckenzie'nin bildiği kadarıyla karakolda kendisi ile bir sorunu olmayan sayılı insanlardan biriydi.

"Porter ve White, bekleyin." dedi Nelson.

Adama doğru dönünce, Nelson'da da dakikalar önce Porter'ın sesinde duyduğu ve hatta gördüğü aynı endişeyi fark etti. Adam neredeyse hasta gibi görünüyordu.

"1987 dosyasını iyi hatırladın." dedi Nelson, Mackenzie'ye. Görünüşe bakılırsa kadını övmek adama fiziksel bir acı veriyordu. "Bu karanlıkta iğne aramaya benziyor, ama yine de bir şeyi merak ediyorum..."

"Neyi merak ediyorsun?" diye sordu Porter.

Mackenzie asla sözü dolaştırmayı sevmezdi ve Nelson'un yerine cevap verdi.

"Neden şimdi tekrar işe koyulmaya karar verdiğini..." dedi.

Ardından ekledi:

"...ve ne zaman tekrar öldüreceğini."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Arabasında oturmuş sessizliğin tadını çıkarıyordu. Sokaktaki lambalar boğuk ışıklar yayıyordu. Gecenin bu saatinde dışarıda çok fazla arabanın bulunmaması tüyler ürpertici bir sükunet sağlıyordu. Şehrin bu kesiminde, böylesine bir vakitte dışarıda olan insanlar ya fazla meşgullerdi ya da gizli işlerini yapıyorlardı. Bu da, neredeyse bitmek üzere olan işini yapmasını kolaylaştırıyordu, Tanrı'nın İş'i'ni.

Eski püskü bir dükkandan yayılan, sıradan bir neon ışıltısının dışında, kaldırımlar kapkaraydı. İri göğüslü bir kadının yavan gölgesi, çalışıyor olduğu binanın pencerelerinden birinde belirdi. Fırtınalı bir denizde görülen deniz feneri gibi ışıldadı. Fakat bu gibi yerlerde sığınacak bir yer olmazdı, en azından işe yarar bir sığınak bulunmazdı.

Sokak lambalarından olabildiği kadar uzaklaşmış bir şekilde arabasında otururken, evdeki koleksiyonunu düşündü. Bu gece dışarı çıkmadan önce enine boyuna araştırmıştı onu. Küçük masasında yaptığı işten kalıntılar duruyordu: Bir kadın çantası, bir küpe, altın bir kolye, Tupperware marka küçük bir plastik kabın içinde bir parça sarı saç. Bunlar anımsatıcılardı, atanmış olduğu işin anımsatıcıları. Ve daha yapılması gereken çok iş olduğunun...

Apartmandan çıkan bir adamın sokağın karşısına doğru yürümesi, düşüncelerini dağıttı. Orada oturmuş, sabırla bekleyerek izliyordu. Yıllar boyunca sabır konusunda oldukça fazla şey öğrenmişti. Bu yüzden, şimdi daha hızlı çalışma zorunluluğu onu tedirgin ediyordu. Ya o kadar emin değilse?

Çok fazla seçme şansı yoktu. Şimdiden, Hailey Lizbrook'un cinayeti haberlerde yerini almıştı. İnsanlar, sanki çok kötü bir şey yapmış gibi onu arıyorlardı. Sadece anlayamıyorlardı. Kadına vermiş olduğu sadece bir hediyeydi.

Bir bağışlama.

Geçmişte, işleri arasında uzun zaman geçmesine izin veriyordu. Ama şimdi, aciliyet kapısını çalmıştı. Yapılması gereken çok şey vardı. Dışarıda her zaman bir kadın vardı, sokak köşelerinde, reklamlarda, televizyonda.

Sonunda herkes anlayacaktı. Anlayacaklardı ve teşekkür edeceklerdi. Ona nasıl bu kadar kusursuz olduğunu ve gözlerini nasıl açtığını soracaklardı.

Bir süre sonra, penceredeki kadının neon yansıması karanlığa gömüldü. Pencerelerin arkasındaki ışıltı yok oldu. Mekan karanlığa büründü, geç olduğu için tüm pencerelerdeki ışıklar söndü.

Bunun, kadınların binanın arka tarafından her an çıkacakları ve arabalarına doğru yürüyüp, ardından evlerine gidecekleri anlamına geldiğini biliyordu.

Vitesi bire taktı ve yavaşça binanın etrafında sürmeye başladı. Sokak lambaları onu yakalamaya çalışıyor gibiydi ama biliyordu ki onu izleyen hiçbir göz yoktu. Şehrin bu bölümünde kimse umursamazdı zaten.

Binanın arkasındaki arabaların hepsi oldukça güzeldi. Vücudunu sergileme işinde iyi para vardı. Park alanının uzak bir köşesine park etti ve biraz daha bekledi.

Bir süre sonra nihayet, çalışanların kullandığı kapı açıldı. İki kadın, yanlarında mekanın koruması gibi görünen bir adamla birlikte dışarı çıktılar. Gözlerini güvenlik görevlisine dikti ve sorun yaratabilir mi diye düşündü. Koltuğun altında, eğer gerçekten ihtiyacı kalırsa kullanabileceği bir silah vardı, ancak işlerin bu şekilde ilerlememesini tercih ederdi. Şimdiye kadar kullanması gerekmemişti. Aslında silahlardan tiksiniyordu. Saf olmayan bir şey vardı silahlarda, tembelliğe neden olan bir şey.

Sonunda hepsi ayrıldı, arabalarına gittiler ve yola koyuldular.

Diğerlerinin kalkışını izledi ve dik bir şekilde oturdu. Kalbinin çarpıntısını hissedebiliyordu. Bu oydu, bu seçilmiş kişiydi.

Kadın kısaydı, omuzlarının hemen üstlerine vuran küt, boyanmış, sarı saçları vardı. Kadının arabaya gidişini izledi ve köşeyi dönene kadar sürmeye başlamadı.

Binanın diğer tarafına doğru sürdü, bu şekilde dikkatleri üzerine çekmeyecekti. Kadının peşine takıldı, kalp atışları giderek hızlanıyordu. İçgüdüsel bir şekilde elini koltuğun altına attı ve boğum halindeki ipi hissetti. Bu his sınırlarını gevşetmişti.

Amacına ulaştıktan sonra, fedakarlık zamanının geleceğini bilmek onu sakinleştirdi.

O gün geldiğinde, her şey olması gerektiği gibi olacaktı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Mackenzie sağ koltuktaki yerini aldı, kucağında dağmık, bir kaç sayfadan oluşan evraklar vardı. Porter direksiyonun başına geçti ve bir Rolling Stones şarkısının ritmine, parmakları ile eşlik etmeye başladı. Araba kullanırken sürekli olarak dinlediği klasik rock radyo kanalını açtı, Mackenzie şöyle bir baktı, rahatsız olmaya başladı ve sonunda konsantrasyonu dağıldı. Arabanın ön farlarının saatte yüz otuzla giderken otoyolda bıraktığı izleri izledi ve adama dönerek;

"Lütfen şunu kapatır mısın?" diye surdu gergin bir şekilde.

Normalde umursamazdı fakat katilin izlediği yöntemleri anlayabilmek için zihninin doğru yerlerine kaymak istiyordu.

Porter, bir of çekerek ve kafasını iki yana sallayarak radyoyu kapattı. Rahatsızlığını göstermek için şöyle yandan bir bakış fırlattı.

"Ne bulmayı umuyorsun ki?" diye sordu.

"Hiçbir şeyi *bulmaya* çalışmıyorum." diye cevapladı Mackenzie. "Sadece katilin kişisel özelliklerini daha iyi anlayabilmek için parçaları bir araya getirmeye çalışıyorum. Eğer onun gibi düşünebilirsek, onu bulabilme şansımız daha da artar."

"Ya da..." dedi Porter. "...Omaha'ya gidene kadar öylece bekler, Nelson'un dediği gibi oraya ulaşınca da kurbanın çocukları ve kız kardeşiyle konuşursun."

Mackenzie ona dönüp bakmadı bile, adamın, kendisine akıllıca bir öğüt vermek için yanıp tutuştuğunu söyleyebilirdi. Bazen ona biraz saygı duyması gerektiğini düşünüyordu. Yolda ya da olay yerinde yalnız kaldıklarında bu öğütçü tavrını ve küçümser ifadelerini en alt seviyeye çekiyordu.

Bir anlığına Porter'ı düşünmeyi bırakıp tekrar kucağındaki dosyalara bakmaya başladı. 1987 yılındaki dava ile Hailey Lizbrook cinayetini karşılaştırıyordu. Okudukça, iki cinayetin de aynı adam tarafından işlenmiş olduğuna daha da fazla ikna oluyordu. Fakat moral bozucu olan şey, herhangi belirgin bir işaretin olmamasıydı.

Dosyaların arkasına baktı ve tamamen çevirip diğer sayfaları incelemeye başladı, sayfaların içinde geziyordu, bilgileri adeta benimsiyordu. Kendi kendine mırıldanmaya başladı, sorular soruyor ve elindeki gerçekleri sesli dile getiriyordu. Lise yıllarından beri yaptığı bir şeydi bu, o zamandan beri bırakmadığı garip bir alışkanlık.

"Her iki davada da cinsel istismar yok." dedi sessizce. "Kurbanlar arasında meslekleri dışında bariz bir ilişki yok. Dini bir olay olma şansı oldukça düşük. Dini bir tema işlemek istemiş olsa, basit bir direk yerine neden çarpmıha germe olayının tamamını resmetmesin ki? Her iki davada da numaralar var fakat bu cinayetler hakkında açıkça bir kanıt teşkil etmiyor."

"Yanlış anlama ama..." dedi Porter, "...gerçekten Rolling Stones dinliyor olmayı tercih ederdim."

Mackenzie kendi kendine konuşmayı kesti ve telefonundaki bildirim lambasının yandığını fark etti. Porter'la birlikte merkezden çıktıktan sonra Nancy'ye mesaj atmış ve ondan *direk, striptizci, hayat kadını, garson, mısır, kırbaç* ve olay yerinde bulunduğu *Ç511/Y202* ifadelerini son otuz yılı kapsayan bir periyot içinde hızlıca aramasını istemişti. Mackenzie telefonuna bakınca Nancy'nin yine çok hızlı davrandığını gördü.

Nancy'nin yolladığı mesajda şunlar yazıyordu: *Çok fazla bir şey bulamadım maalesef. Bulduğum bir kaç dava hakkında kısa bilgileri mesaj ekliyorum. İyi Şanslar!*

Mesaja eklenmiş sadece beş dosya vardı ve Mackenzie bunları hızlı bir şekilde inceleyebilecek zekaya sahipti. Üç tanesinin açık bir şekilde Lizbrook cinayeti ya da 87 olayı ile hiç bir ilgisi yoktu. Fakat diğer ikisi en azından incelemeye değerdi.

Bunlardan bir tanesi 94 yılında Omaha'ya yaklaşık yüz otuz kilometre uzaklıkta, kırsal bir alandaki terk edilmiş bir barakada bulunan ölü bir kadının davasıydı. Tahta bir direğe bağlanmıştı ve kadının cesedinin öldükten altı gün sonra bulunduğu inanılıyordu. Cesedi kaskatı kesilmişti ve

vaşak olduğu düşünölen bir çeşit orman hayvanı tarafından bacakları yenmeye başlanmıştı. Kadının geniş bir adli sicil kaydı vardı, iki kere seks ticaretinden tutuklanmıştı. Diğerlerinde olduğu gibi bu davada da cinsel istismar izine rastlanmamış ve Hailey Lizbrook'un sırtındakiler kadar fazla olmasa da bu kurbanın sırtında da kamçı izleri bulunmuş. Cinayet hakkındaki bildirgede direğe kazanmış numaralardan herhangi bir iz yoktu.

İlgili olabilecek ikinci dosya, 2009 yılında ilk yılını okuduğu Nebraska Üniversitesi'nden yılbaşı tatili için eve dönüş yolunda kaçırılmış olan, on dokuz yaşındaki bir kadın hakkındaydı. Kadının cesedi üç ay sonra boş bir alanda, kısmen gömülmüş ve sırtında kamçı izleri ile bulunmuş. Bir hafta sonra, merhumun kalabalık bir seks partisindeki çıplak fotoğrafları basına sızmıştı. Bu fotoğraflar kadının kayıp ilanından bir hafta kadar önce çekilmişti.

İkinci dosya biraz daha abartılı olsa da, Mackenzie her iki dosyanın da hem 87 dosyasına hem de Hailey Lizbrook davası ile ilişkilerinin bulunabileceğini düşünüyordu.

"Bir şey mi buldun?" diye sordu Porter.

"Nancy bana bağlantılı olabilecek diğer davalar hakkında kısa bilgiler yolladı."

"İşe yarar bir şey var mı?"

İlk başta tereddüt etse de adama iki dava hakkındaki tüm detayları anlattı. Kadın bitirdikten sonra Porter, gecenin karanlığına doğru gözünü dikerek başını salladı. Omaha'ya varmak için önlerinde otuz beş kilometre kaldığını belirten bir levhayı geçtiler.

"Bazen işinle çok fazla ilgilendiğini düşünüyorum" dedi Porter. "Kıçımı paralıyorsun ve herkes bunun farkında. Ama açık konuşmakta fayda var: ne kadar denersen dene, devasa bir dava hazırlamak için bütün bu dosyalar arasında sıkı bağlantılar yok."

"Eğlen bakalım benimle." dedi Mackenzie. "Şu anda kalbinden bu dava hakkında ne geçiyor? Sence neyle karşı karşıyayız."

"Annesiyle problemler yaşamış olan basit bir sapığı arıyoruz." dedi Porter küçümseyerek. "Yeterince insanla konuşabilirsek, onu buluruz. Bütün bu araştırmalar boşa zaman kaybı. İnsanları kafalarının içine girerek bulamazsın. Onları sorular sorarak bulursun. Sokak işi. Kapı kapı, şahit şahit."

Sessizlik tekrar yerini aldığında, Mackenzie adamın dünyasının nasıl bu kadar basit olabildiğini merak etti, ne kadar siyah ve beyaz. Aradaki hiçbir renge yer yoktu, önceden tahmin edebildiği şeyler dışında her şeye kapalıydı beyni. Uğraştıkları psikopatın bile bu adamdan çok daha sofistike bir beyni olduğunu düşünüyordu.

"Katilimiz hakkından senin düşüncelerin neler peki?" diye sordu nihayet.

Adamın sesindeki aşağılamayı ayırt edebiliyordu, sanki aslında sormak istemiyormuş da sessizliğin baskısına daha fazla dayanamamış gibiydi.

"Bence, kadınlardan, temsil ettikleri şey yüzünden nefret ediyor." dedi yavaşça, konuşurken bile bir yandan zihninde çalışmaya devam ediyordu. "Belki de elli yaşında seksten nefret eden bir bakirdir ve içinde bir yerlerde seks ihtiyacı hissediyordur. Kadınları öldürmekle kendi içgüdülerine, insani bulmadığı ve hatta iğrenç olduğunu düşündüğü içgüdülerine, hakimiyet kurduğunu düşünüyordur. Bu cinsel dürtülerin kaynağını ortadan kaldırdığında kendisini rahatlamış hissediyordur. Sırtlarındaki kırbaç izleri neredeyse onları cezalandırdığını gösteriyor, muhtemelen tahrir edici doğalarından ötürü. Fakat yine de cinsel istismar izine rastlanılmadığı gerçeği de var. Katilin gözünde bütün bunlar bir arınma denemesi mi merak ediyorum doğrusu?"

Porter, sanki hayal kırıklığına uğramış bir ebeveyn gibi başını salladı.

"İşte bahsettiğim şey bu." dedi. "Tam bir zaman kaybı. Kendini bu olaya o kadar çok kaptırdın ki artık sağlıklı düşünemiyorsun neredeyse ve bunların hiçbirinin bize bir yardımı dokunmayacak Ağaçlardan dolayı ormanı göremiyorsun."

Yeniden garip bir sessizlik üstlerini örttü. Görünüşe bakılırsa konuşma sonlanmıştı, Porter tekrar radyoyu açtı.

Sadece bir kaç dakika geçmişti ki, Omaha'ya yaklaştıkları sırada kadın şikayet etmeden önce Porter radyoyu kapattı. Konuşmaya başladığında adamın sesindeki gerginlik bariz bir şekilde belli oluyordu. Fakat Mackenzie, aynı zamanda yetkinin kendisinde olduğunu göstermek için harcadığı çabayı da duyabiliyordu adamın sesinde.

"Daha önce ebeveynlerini kaybeden çocuklarla konuşup ifadelerini aldın mı?"

"Bir kere." diye cevap verdi kadın. "Bir trafik kazası, on bir yaşında bir çocuk."

"Ben de birkaç kere yaptım bu işi, hiç eğlenceli değil."

"Kesinlikle değil." diyerek doğruladı Mackenzie.

"Dinle, iki çocuğa ölmüş anneleri hakkında soru sormak üzereyiz. Kadının çalıştığı yerin bahsi eninde sonunda açılacak. Bu olayla fazlasıyla nazik başa çıkmak zorundayız, söylemek zorunda kaldığım için alınma."

Kadın öfkelenmişti. Bu konuşmaları yaparken sanki küçük bir kız çocuğuymuş gibi davranıyordu kendisine.

"Bırak önde ben durayım. Eğer ağlamaya başarlarsa onları sen rahatlatabilirsin. Nelson aynı zamanda kız kardeşinin de orada olacağını söyledi ama onun bu rahatlatma işi için uygun olacağından emin değilim. O da muhtemelen çocuklar kadar yıkılmış olmalı."

Mackenzie bunun en iyi fikir olduğunu düşünmüyordu. Ama konu Porter ve Nelson olunca savaş alanında mantıklı tavırlar sergilemesi gerektiğini biliyordu. Eğer Porter iki çocuğa ölü anneleri hakkında soru sormak istiyorsa, istediği gibi bu garip egosal tavrı sergileyebilirdi.

"İstedığın gibi olsun." dedi kadın dişlerini sıkarak.

Arabaya tekrar sessizlik hakim oldu. Bu sefer Porter radyoyu açmaya yeltenmedi, tek ses Mackenzi'nin kucağında karıştırdığı kağıtlardan çıkıyordu. Nancy'nin göndermiş olduğu belgelerde ve kadının önündeki sayfalarda görünenden çok daha büyük bir hikaye vardı. Bundan oldukça emindi.

Tabi ki bir hikaye anlatıldığında, bütün karakterler açıklanmalıydı. Fakat şimdilik hikayenin ana karakteri gölgelerin arasında saklanıyordu.

Araba yavaşladı ve sessiz sokağa döndüklerinde kafasını kaldırdı Mackenzie. Midesinde tamdik bir sancı hissetti ve yine, orası yerine başka herhangi bir yerde olmayı diledi.

Ölen kadının çocuklarıyla konuşma sırası gelmişti.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Mackenzie, eve girer girmez, hiç beklemediği bir manzarayla karşılaştığı için şaşırıldı. Düzenli ve derli topluydu, mobilyalar özenli bir şekilde yerleştirilmiş ve her şeyin tozu alınmıştı. Evin dekorasyonu oldukça evcil bir kadının zevkine göre yapılmıştı. Üzerinde sevimli espriler olan kahve fincanları ve tencere asacakları, ocağın yanında duruyordu. Oğullarının saç kesimine ve pijamalarına bakılacak olursa onların da üzerine düşüldüğü belli oluyordu.

Kendisi için daima istediği aile ve ev tablosuna çok benziyordu.

Mackenzie okuduğu dosyalardan, çocukların dokuz ve on beş yaşlarında olduklarını hatırladı; büyük olanın adı Kevin, küçüğünün adı Dalton'du. Tabi ki Dalton'a baktığında çocuğun hıçkırarak ağladığını görmüştü, mavi gözleri şişmiş ve kıpkırmızı olmuştu.

Kevin ise her şeyden çok, sinirli gibi görünüyordu. Özellikle, içeri girdiklerinde ve Porter sazı eline aldığı anda, yapmacık bir ilkokul öğretmeni tonunda çocuklarla konuşmaya çalışırken çocuğun siniri daha da belirginleşmişti.

"Şimdi bilmek istediğim şey annenizin bir erkek arkadaşı var mıydı?" diye sordu Porter.

Çocuklar oturma odasındaki kanepede otururken adam salonun ortasında ayakta dikiliyordu. Hailey'nin kardeşi Jennifer, salonun içine açılan mutfakta kırık dökük bir fanı olan ocağın yanında sigara içerek ayakta duruyordu.

"Sevgili gibi mi diyorsun?" diye sordu Dalton.

"Yani, bu da erkek bir arkadaş olur sonuçta." dedi Porter. "Ama tam olarak bunu kast etmemiştim. Birden çok görüştüğü herhangi bir erkek. Yani bir postacı ya da marketteki bir kasiyer bile olabilir."

Her iki çocuk da Porter'a, sanki adam birazdan bir sihirbazlık numarası yapacak ya da çılgınca tavırlar sergileyecekmiş gibi bakıyorlardı. Mackenzie de aynı yapıyordu. Daha önce onu hiç bu kadar yumuşak bir tonla konuşurken görmemişti. Adamın ağzından böylesine hafif tonda cümleler duymak neredeyse komik geliyordu kulağına.

"Hayır, sanmıyorum" dedi Dalton.

"Hayır." diye doğruladı Kevin. "Ayrıca bildiğim kadarıyla bir erkek arkadaşı da yok."

Mackenzie ve Porter, bir cevap beklentisi ile ocağın yanındaki Jennifer'a baktılar. Cevap olarak aldıkları tek şey bir omuz silkmesi oldu. Mackenzie, Jennifer'ın bir çeşit şok geçirdiğini düşünüyordu. O anda, bir süreliğine de olsa bu çocuklara bakabilecek başka bir aile üyesi olup olmadığını merak etti. Öyle görünüyordu ki, şu anda Jennifer bu iş için uygun kişi sayılmazdı.

"Peki sizin ya da annenizin iyi geçinemediği insanlar var mı?" diye sordu Porter. "Hiç onu biriyle tartışırken gördünüz mü?"

Dalton sadece kafasını salladı. Mackenzie çocuğun tekrar ağlamak üzere olduğunu görebiliyordu. Kevin'a gelince, Porter'a bakan gözlerini yere çevirdi.

"Hayır." dedi. "Biz salak değiliz. Bize ne sormaya çalıştığınızı biliyoruz. Annemizi öldürdüğünü düşündüğümüz birinin olup olmadığını soruyorsun. Değil mi?"

Porter, sanki can evinden vurulmuş gibi görünüyordu. Gergin bir şekilde Mackenzie'ye bir bakış attı fakat oldukça hızlı bir şekilde tekrar kendine geldi.

"Aslında evet." dedi. "Öğrenmeye çalıştığım şey bu. Ama görünüyor ki bana söyleyebilecek bir şeyiniz yok."

"Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu Kevin.

Gergin bir hava oluşmaya başlayınca Mackenzie, Porter'ın çocuklara karşı aceleci davrandığını düşündü.

"Pekala." dedi Porter. "Sizi fazla meşgul ettiğimi düşünüyorum. Zaman ayırdığımız için teşekkür ederim."

"Bekle." dedi Mackenzi, daha durdurmaya vakit bulamadan çıkıvermişti bu itiraz ağzından.

Porter ona bir mumu eritebilecek kadar sert bir bakış fırlattı. Bu yas içindeki çocuklarla konuşarak vakit kaybettiklerini düşündüğü çok açıktı, özellikle de on beş yaşında disiplin sorunu olan bir çocukla. Mackenzie adamın bu tavrını umursamadı ve Dalton'la aynı göz hizasına eğildi.

"Bir dakikalığına mutfakta teyzenin yanına giderek orada bekleyebilir misin?"

"Tamam." dedi Dalton, sesi solmuş ve yumuşaktı.

"Neden siz de onunla gitmiyorsunuz dedektif Porter?"

Porter'in gözleri tekrar nefretle kadına döndü. Mackenzie hemen arkasında duran adama cesur bir şekilde gözlerini dikti. Yüzüne cansız bir varlık ifadesi getirene kadar uğraştı ve bu sefer tavrını korumaya karar verdi. Eğer adam tartışmak isterse, onu dışarı davet edecekti. Fakat iki çocuk ve eli ayağı tutmaz olmuş bir kadının yanında böylesine aşağılanacağı bir duruma düşmek istemiyordu Porter.

"Tabii ki." dedi nihayet Porter dişlerini sıkarak.

Mackenzie, Dalton ve Porter mutfaka girene kadar bir süre bekledi.

Tekrar ayağa kalktı. On yaşını geçmiş bir çocukla konuşurken göz hizasında durmanın bir işe yaramayacağını biliyordu.

Kevin'a bakınca, biraz önce Porter'a karşı takındığı isyankar tavrın hala yüzünde olduğunu gördü. Mackenzie daha önce ergenlik çağına girmiş bir çocukla uğraşmamıştı, üstelik bunun çok zor olabileceğinin farkındaydı, özellikle de böyle trajik bir durumun ortasında. Fakat Kevin'ın Porter'a karşı vermiş olduğu tepkiyi bildiğinden bununla nasıl başa çıkacağını bildiğini düşündü.

"Bana karşı dürüst ol Kevin." dedi. "Buraya çok erken mi geldiğimizi düşünüyorsun? Anneniz hakkındaki haberleri daha yeni duymuşken sizinle konuşmaya gelmiş olmamızı kabalık olarak mı görüyorsun?"

"Biraz." dedi çocuk.

"Şimdi konuşmaya hazır olmadığımı mı düşünüyorsun."

"Hayır, konuşabilirim..." dedi Kavin, "...ama şu adam hödüğün teki."

Mackenzie bunun bir şans olduğunu biliyordu. Ya her zaman olduğu gibi resmi bir yaklaşımla profesyonel tavırlarını takınacaktı ya da ergen bir çocuktan bilgi alabilmek için onunla uyumlu olacaktı. Her şeyden önce ergen çocuklar dürüstlüğe çok önem verirdi. Duyguları ile hareket ettiklerinde her zaman yardım etmek isterlerdi.

"Haklısın" dedi. "Tam bir hödük."

Kevin kocaman açtığı gözlerle tekrar ona baktı. Onun gönlünü kazanmıştı açıkça, çocuk böyle bir cevabı bekleliyordu.

"Ama yine de onunla çalışmam gerektiği gerçeğini değiştirmiyor bu." diye ekledi. Sempatik ve anlayışlı bir ses tonuyla konuşuyordu. "Ayrıca buraya size yardım etmeye geldiğimiz gerçeğini de değiştirmiyor. Bunu annene yapan her kimse onu bulmak istiyoruz. Sen istemiyor musun?"

Uzun bir süre sesiz kalan çocuk sonunda kafasını öne arkaya sallayarak karşılık verdi.

"O zaman şimdi benimle konuşabilir misin?" diye sordu Mackenzie. "Sadece kısacık bir iki soru ve ardından sizi yalnız bırakacağız."

"Peki sonra kim gelecek?" diye kendini savundu Kevin.

"Dürüst bir cevap mı istiyorsun?"

Kevin kafasıyla onayladı ve kadın onun ağlamak üzere olduğunu fark etti. Kardeşine ve halasına güçlü görünmek için tüm bu zaman boyunca kendini mi tutmuştu acaba?

"Pekala, biz gittikten bir süre sonra bilgi almak için tekrar arayacağız, ardından sosyal servisten arkadaşlar teyzeniz Jennifer'ın annenizin işlemleri sırasında size bakmaya uygun olup olmadığını araştırmak için gelecekler."

"Çoğu zaman oldukça iyidir." dedi Kavin, Jennifer'a bakarak. "Ama o ve annem çok yakındılar, en iyi arkadaş gibiydiler."

"Kız kardeşler böyle olabiliyor." dedi Mackenzie, söylediklerinin doğruluğu hakkında hiç bir fikri yoktu. "Ama şimdi sana soracağım sorulara odaklanmanı istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

"Evet."

"Güzel. Şimdi, bunu sana sormayı hiç istemiyorum ancak yardımı dokunabilir. Annenin para kazanmak için ne iş yaptığını biliyor musun?"

Kevin gözlerini yere dikerek kafasıyla doğruladı.

"Evet." dedi. "Nasıl olduğunu bilmiyorum ama okuldaki çocukların da haberi var. Birinin azgın babası muhtemelen kulübe gitti ve onu orada gördü. Sonra okul faaliyetleri sırasında görüp tanıdı herhalde. Benimle bu konu hakkında hep dalga geçiyorlar."

Mackenzie böyle bir eziyeti düşünemiyordu bile ancak Hailey Lizbrook'a olan saygısı daha da arttı. Her ne kadar geceleri para için soyunuyor olsa da gündüzleri çocuklarıyla haşır neşir olan bir anneydi görünüşe bakılırsa.

"Tamam" dedi Mackenzie. "İşini bildiğine göre, bu gibi mekanlara nasıl erkeklerin gittiğini de hayal edebilirsin, değil mi?"

Kevin onayladı ve Mackenzie çocuğun gözünden sol yanağına doğru ilk damlanın aktığını gördü. Neredeyse çocuğun güvenini kazanmıştı ve rahatlatmak için elini tuttu. Fakat onu kendine düşman etmek istemiyordu.

"Bana annenin son zamanlarda kızgın ya da üzgün bir şekilde eve gelip gelmediğini söylemen gerek. Ayrıca onunla eve gelen herhangi bir erkek oldu mu bilmek zorundayım."

"Hiçbir zaman, kimse onunla eve gelmedi." diye cevap verdi. "Ayrıca annemi neredeyse hiç kızgın ya da üzgün görmedim. Onu sadece bir kez, geçen yıl avukatlarla pazarlık yaparken kızgın görmüştüm."

"Ne avukatları?" diye sordu Mackenzie. "Annenin neden avukatlarla konuştuğunu biliyor musun?"

"Biraz. Bir gece iş yerinde bir olay yaşanmış. Bu yüzden de annem avukatlarla konuşmak zorunda kaldı. Bir kısmını annem telefonda konuşurken duydum. Onlarla yasaklama emri hakkında konuştuğunu duyduğuma eminim."

"Yani sence çalıştığı yer hakkında konuşuyorlardı?"

"Kesin emin değilim." dedi Kevin. Söylediği bir şeyin yardımı dokunabilecekmiş gibi geldiği için biraz daha heveslenmiş görünüyordu. "Ama öyle düşünüyorum."

"Bana çok yardımın dokundu Kevin." dedi Mackenzie. "Aklına gelen başka bir şey var mı?"

Yavaşça kafasını salladı ve Mackenzie'nin gözlerinin içine baktı. Hala güçlü kalmaya çalışıyordu fakat çocukta öylesine bir üzüntü vardı ki Mackenzie nasıl hala kendini bırakmadığını merak etmeden duramıyordu.

"Annem bunun hakkında utanç duyuyordu." dedi Kevin. "Daha önce evde gündüzleri çalışıyordu. Teknik yazar gibi bir şeydi, internet siteleri gibi şeyler de yapıyordu. Ama çok para kazandığını düşünmüyorum. Bu işi daha fazla para kazanmak için babam yüzünden yapmak zorunda kaldı. Çok zaman önce ayrıldılar. Artık hiç para yollamıyor. Bu yüzden annem diğer işi yapmak zorunda kaldı. Benim için ve Dalton için yaptı bunu ve..."

"Biliyorum" dedi Mackenzie ve bu sefer çocuğun gönlünü almıştı. Ellerini çocuğun omuzlarına koydu, çocuk bundan minnettar görünüyordu. Ayrıca açıkça görülüyordu ki her an avazı çıkana kadar ağlayabilirdi fakat yabancıların önünde buna izin vermek istemiyordu.

"Dedektif Porter." dedi Mackenzie. Adam içeri girerek gözlerini dikti.

"Soracağınız başka soru var mı?" Bu soruyu sorarken kafasını sallayıp, anlayacağını umarak kurnaz bir şekilde adama baktı.

"Hayır, sanırım burada işimiz bitti." dedi Porter.

"Pekala." dedi Mackenzie. "Son kez teşekkür ediyorum çocuklar."

"Evet, teşekkür ederiz." dedi Porter, salonda Mackenzie'nin yanına geçerken. "Jennifer numaramız sende var. Yardımcı olabileceğine inandığım her şey için çekinmeden bizi arayabilirsin. En küçük detayların bile yardımı dokunabilir."

Jennifer kafasını salladı ve boğuk bir şekilde teşekkür etti.

Mackenzie ve Porter dışarı çıktılar, birkaç tahta basamağı indikten sonra sitenin park alanına doğru yürümeye koyuldular. Evden duyulamayacak kadar bir mesafe kat ettikten sonra Mackenzie aralarındaki mesafeyi kapattı. Adamın kızgın boğalar gibi sinirli olduğunu hissedebiliyordu ama bunu umursamadı.

"Bir hareket noktası yakaladım." dedi. "Kevin, annesinin geçen yıl işyerindeki biri için bir yasaklama emri formu doldurduğunu söyledi. Bu olay yüzünden annesini ilk defa kızgın ya da üzgün gördüğünü söyledi."

"Çok iyi." dedi Porter. "Kuyumu kazarak iyi bir şeyler elde edebildiğin anlamına geliyor bu."

"Kuyunu kazdığım yok" dedi Mackenzie. "Büyük çocukla aradaki mesafenin açıldığını gördüm ve bunu düzeltmek için bir adım attım."

"Saçmalık." dedi Porter. "Çocukların ve teyzelerinin gözleri önünde beni küçük düşürdün ve zayıf gösterdin."

"Bu doğru değil." dedi Mackenzie. "Ayrıca doğruysa bile ne olmuş? Çocukları aptal yerine koyarak hatta sanki İngilizce bilmiyorlarmış gibi konuşuyordun."

"Hareketlerinden ne kadar saygısız olduğun anlaşılıyor." dedi Porter. "Hatırlatmak isterim ki senin yaşın kadar benim dedektiflik yapmışlığım var. Eğer yardımına ihtiyacım olursa, bunu sana söylerim."

"Bitti mi Porter?" diye cevapladı kadın. "Konuşmanız bitmişti hatırlamıyor musun? Kazacak bir kuyu filan yoktu ortada. Kapı dışarı edilmiştin. Bir şansın vardı ve onu kullanmadın."

Arabaya ulaştıklarında Porter kapıyı açarken arabanın tepesinden gözlerini Mackenzie'ye dikti.

"Karakola geri döndüğümüzde Nelson'un yanına gideceğim ve yeniden atanmak için talepte bulunacağım. Bıktım artık bu saygısız tavırlarından."

"Saygısız?" dedi Mackenzie kafasını sallayarak. "Bu kelimenin ne anlama geldiğini biliyor musun acaba? Neden bana karşı tavırlarına yakından bir bakmıyorsun?"

Porter güçsüz bir ah çekti ve başka hiçbir şey söylemeden arabaya bindi. Mackenzie, arabaya binmeden önce son bir kez eve baktı ve Kevin'ın kendini tutmayı bırakıp bırakmadığını merak etti. Büyük resme bakınca Porter'la arasında geçen dargınlık oldukça önemsiz görünüyordu.

"Arabaya binecek misin?" diye sordu Porter, çizgiyi aştığı için kadına çok kızgındı belli ki.

"Evet" dedi ve telefonunu çıkardı. Nelson'un numarasını çevirirken, içinde yarattığı naif tatminkarlığı inkar edemezdi. Geçen yıl açılmış bir yasaklama emri ve şimdi Hailey Lizbrook öldü.

Adi herifi yakaladık diye düşündü.

Aynı zamanda, bu işin bu kadar kolay sonlanacağına dair şüphe etmeden de duramıyordu.

ALTINCI BÖLÜM

Mackenzie akşam 10:45 sularında perişan bir halde evine gelebildi sonunda. Her ne kadar uzun ve yıpratıcı bir gün olsa da bir süre uyuyamayacağını farkındaydı. Aklı Kevin Lizbrook'dan aldığı ipucuna takılmıştı. Bu bilgiyi Nelson'a iletmişti ve adam bir çalışanını konuyu araştırması için görevlendireceğine, striptiz kulübünü aratacağına ve Hailey Lizbrook hangi avukat bürosu ile görüşmüşse bulup yasaklama emrini bulduracağına söz vermişti.

Zihninde binlerce yöne savrulan düşünceler gezinen Mackenzie hafif bir müzik açtı, buzdolabından bir bira kaptı ve küveti ısıtmaya başladı. Genelde küvette vakit geçirmeyi sevmezdi, ancak bu akşam bütün kaslarının ağrıdığını hissediyordu. Küvete su dolarken evde gezinerek etrafı toparlamaya başladı. Anlaşılan Zack işe gitmek için yine son ana kadar beklemişti.

O ve Zack yaklaşık bir yıl önce birlikte yaşamaya başlamışlardı, evliliklerini mümkün olduğu kadar erteleyebilmek için bir ilişkide atılabilecek tüm adımları yavaş yavaş atıyorlardı. Mackenzie evlenmeye hazır olduklarını düşünüyordu fakat Zack bu fikirden nefret ediyordu. Birliktelikleri üç yılı bulmuştu ve bunun ilk iki yılı gerçekten harikaydı, bunun dışında kalan süreyse, Zack'in yalnız kalması ve evlilik korkusu arasında monotonlaşmıştı. Bu iki korkusunun arasında bulabileceği herhangi bir dala tutunmak onu mutlu edebilirdi, Mackenzie onun için böylesine bir daldı.

Kahve masasının üzerindeki kirli iki tabağı ve yere fırlatılmış gibi duran Xbox diskini toplarken, artık bu görevini tamamlamış olabileceğini düşündü. Bu bir tarafa, artık Zack onunla yarın evlenmek isterse kabul edebileceğine de emin değildi. Onu çok iyi tanıyordu, onunla evlenirse nasıl bir hayatı olabileceğine dair hayaller kurmuştu ve açıkçası, hiçbiri umut vaat etmiyordu.

Kendisine saygı duymayan bir sevgili ile, sonu bir yere varmayacak bir ilişkinin içinde kapana sıkışmıştı. Aynı şekilde iş hayatında da kendisine saygı duymayan insanlarla bir arada bulunmak zorunda kaldığını fark etti. Bütün hayatı bir tuzağın içine düşmüş gibiydi. Bir değişiklik yapması gerektiğini biliyordu, fakat olağanüstü yorucu olacağını da farkındaydı. Bu denli bir yıkım için enerjisinin olmadığını biliyordu.

Mackenzie tekrar banyoya döndü ve suyu kapattı. Yüzeyini buharlar kaplamış su onu davet ediyor gibiydi. Üstündekileri çıkardı, aynada kendine bakarken, gelecekte kendisini ona adamaya niyeti olmayan bir adamla, hayatının sekiz yılını heba ettiğinin daha da fazla farkına vardı. Ayrıca bir bakıma kendisini çekici de buluyordu. Yüzü oldukça güzeldi, hatta saçlarını arkadan bağladığında çok daha güzeldi ve oldukça sıkı bir yapısı vardı, biraz ince ve kaslı. Hiç göbeği yoktu ve Zack karın kaslarının korkutucu olduğu konusuna ara sıra esprile yapardı.

Küvetin içine daldı, birası hemen yanında duran küçük havlu masasının üzerinde dinleniyordu. Derin bir nefes aldı ve kendini suya bırakarak rahatlamaya başladı. Gözlerini kapattı ve yapabildiği kadar sakinleşmeye çalıştı. Fakat devamlı Kevin Lizbrook'un gözlerini düşünüyordu. Yansıtıkları üzüntü neredeyse katlanılmazdı, bir zamanlar kendisi de bu acıyı tatmış olsa da, onu kalbindeki en derin çukura atmayı başarmıştı.

Gözlerini kapattı ve kestirmeye başladı, çocuğun gözleri onu yalnız bırakmıyordu. Kuvvetli bir şekilde Hailey Lizbrook'un hemen yanında olduğunu ve cinayetini çözmeye sevk ettiğini hissetti.

Zack bir saat sonra eve vardı, yerel bir tekstil fabrikasındaki on iki saatlik vardiyası bitmişti. Ne zaman adamın üzerindeki toz, ter ve makine yağı kokusunu alsa Zack'in ne kadar ihtirasa sahip olduğunu hatırlıyordu. Mackenzie'nin adamın işiyle ve hatta işin kendisiyle ilgili bir problemi yoktu; erkekler için saygı duyulan bir işti, çok çalışma ve adanma gerektiriyordu. Fakat Zack üniversite mezunuydu ve eğer bir yüksek lisans programına girerse öğretmen olabilirdi. Bu hayalinden beş yıl önce vazgeçmişti ve kendisini bir tekstil fabrikasında vardiya düzenleme görevlisi olarak çalışırken bulmuştu.

Adam eve geldiğinde Mackenzie yatağına uzanmış ikinci birasını yudumlayarak bir kitap okuyordu. Saat üç sularında uykuya dalmayı ve böylece temiz bir beş saatlik uykunun ardından saat

dokuzda iş yerinde olmayı planlıyordu. Çok uyumayı hiçbir zaman umursamazdı, hatta altı saatten fazla uyduğunda ertesi gün yorgun ve keyifsiz hissettiğini fark etmişti.

Zack kokuşmuş iş kıyafetleriyle odaya girdi. Mackenzie'ye bakarak yatağın öbür ucunda ayakkabılarını çıkardı. Hafif bir kolsuz yelek ve diz hizasına kadar inen bir bisiklet şortu giymişti.

"Naber tatlım?" dedi adam. Gözleriyle kadını süzüyordu. "İnsanın evi gibisi yok."

"Günün nasıldı." diye sordu Mackenzie, bir yandan gözü hala kitabındaydı.

"Fena değildi." diye cevap verdi adam. "Tabi eve gelip seni bu halde görünce çok daha iyi oldu." Ardından yatağa girip emekleyerek kadının yanına sokuldu, ellerini yanağına götürerek öpmek için yaklaştı.

Kitabını bir kenara bırakarak anında kendini geri çekti Mackenzie. "Zack, aklını mı kaçırdın?" diye sordu.

"Ne oldu?" dedi Zack, şaşkın bir şekilde

"Fena halde pisenmişsin. Yeni yıkandığım için söylemiyorum ama pislik ve yağ içindesin, kim bilir başka ne pislikler bulaştırıyorsun çarşafa."

"Yine başladık." dedi Zack, sinirlenerek. Yatakta yuvarlandı, çarşafın alabildiği kadar fazla bir kısmını üzerine sardı. "Neden böyle dik kafalı olmak zorundasın?"

"Dik kafalı filan değilim. Sadece domuzlar gibi yaşamak istemiyorum. Bu arada işe gitmeden önce etrafı topladığın için de sağ ol."

"Gerçekten de insanın evi gibisi yok." diye mırıldandı Zack, yatak odasından dışarı çıkıp arkasından kapıyı kapattı.

Mackenzie iç çekti ve birasının kalanını yuvarladı. Ardından odaya baktı ve Zack'in yatağın dibinde çıkardığı pis iş ayakkabılarının hala orada olduğunu gördü, yarın giyene kadar orada duracaklardı. Ayrıca biliyordu ki ertesi gün işe gitmek için uyandığında, banyoya giderken adamın pis kıyafetlerini sırayla yerde görecekti.

Canı cehenneme diye düşündü ve kitabına döndü. Zack'in duş sesini dinlerken birkaç sayfa daha okudu. Ardından kitabı tekrar bıraktı ve oturma odasına geri döndü. Çalışma çantasını aldı ve yatak odasına getirdi, eve dönerken karakoldan aldığı, Lizbrook cinayeti hakkında önemli bulunduğu dosyaları çıkardı. Her ne kadar dinlenmek istiyor olsa da iş, en azından bir kaç saat daha yakasını bırakmayacaktı.

Dosyaları karıştırmaya başladı ve gözden kaçırmış olabileceği bir detay aradı. Neredeyse her şeyi taradığını düşündüğü anda Kevin'ın göz yaşlarıyla dolu gözleri aklına geldi ve daha dikkatli çalışmaya başladı.

Mackenzie dosyalara öylesine dalmıştı ki Zack'in odaya girdiğini fark etmedi. Şimdi çok daha temiz kokuyordu ve üzerinde sadece beline doladığı bir havluya çok daha iyi görünüyordu.

"Çarşafın için üzgünüm." dedi Zack, uyuşuk bir şekilde havluyu fırlattı ve altına bir boxer giydi. "Hey, ıhmm en son ne zaman benimle ilgilendiğini hatırlayamıyorum bile."

"Seksten mi bahsediyorsun?" diye sordu. İlginç bir şekilde seks yapmaya hazırdı. Üzerindeki baskıyı hafifletmek için ihtiyacı olan şey bu olabilirdi.

"Sadece seks değil." dedi Zack. "Herhangi bir ilgiden bahsediyorum. Her gün eve geldiğimde seni ya uyurken ya da dosyaların arasında boğulmuş halde buluyorum."

"Aslında önce senin pislettiğin döküntüleri topluyorum." diye karşılık verdi. "Annesinin etrafını toplamasını bekleyen bir çocuk gibisin. O yüzden ben de senin ne kadar sinir bozucu olduğunu unutmak için işe gömülüyorum."

"Yine aynı konular yani?" diye cevapladı.

"Hangi konular?"

"Benden kurtulmak için işini bahane ediyorsun."

"Bunu seni umursamamak için yapmıyorum Zack. Şu anda arkasında iki çocuk bırakarak vahşice öldürülmüş bir kadını kimin öldürdüğünü bulmak, senin ilgi açlığından daha önemli."

"Tabi canım, haklısın," dedi Zack. "İşte bu yüzden seninle evlenmek için acele etmiyorum. Sen zaten işinle evlenmişsin."

Buna karşılık adamın suratına söyleyebileceği yüzlerce şey vardı ama Mackenzie bunların beyhude olduğunun farkındaydı. Bir bakıma adamın haklı olduğunu da biliyordu. Çoğu akşam, eve getirdiği dosyaları, Zack'ten daha ilgi çekici buluyordu. Şüphesiz onu hala seviyordu ama onda yeni ya da heyecan verici hiçbir şey yoktu.

"İyi geceler." dedi adam sinirli bir şekilde yatağa gömülerek.

Adamın çıplak sırtına baktı ve ona saygı göstermenin sorumluluğu olup olmadığını merak etti? Böylesi onu daha mı iyi bir kız arkadaş yapardı? Böylesi, evlenmekten ödü kopan bir adama daha iyi bir yatırım gibi mi görünürdü?

Seks düşüncesi çoktan rafa kalkmıştı, Mackenzie omzunu silkti ve tekrar dava dosyalarına dikkat kesildi.

Kendi özel yaşantısı arka fonda eriyip gitse de önemli değildi. Uğraştığı davanın içindeki hayat, ona çok daha gerçek duygular hissettiriyordu.

*

Mackenzie ebeveynlerinin yatak odasına doğru yürüdü ve henüz kapıya ulaşmadan almaya başladığı koku yedi yaşındaki midesini alt üst etti. Ekşimtirak bir kokuydu, içinde bakır bozuk paralar olan kumbarasının içinin kokusunu hatırlattı ona.

Odaya doğru adımını attı ve bir yıldır annesinin içinde uyumadığı, babası tek yattığından dev gibi görünen yatağın ayağını gördü.

İçeri girince onu gördü, bacakları yatağın bir kenarından sarkıyordu, kolları sanki uçmayı deniyormuşçasına açılmıştı. Her tarafta kan vardı: yatakta, duvarda ve hatta tavanda bile. Kafası sağna doğru yatmıştı, sanki çocukla göz göze gelmek istememiş gibi uzaklara bakıyordu.

Hemen adamın öldüğünü anladı.

Babasına doğru yürüdü, çıplak ayakları kan gölünün içine basıyordu, daha fazla yaklaşmak istemese de ihtiyacı vardı.

"Babacım." diye fısıldadı, bir yandan ağlayarak.

Yaklaşınca dehşete kapıldı, fakat bir mıknaş gibi çekiliyordu.

Bir anda adam kıza doğru dönüp baktı, hala ölüydü.

Mackenzie çığlık attı.

*

Mackenzi gözlerini açtı ve buğulu bir şaşkınlıkla gözlerini odada gezdirdi. Dava dosyaları kucığında dağınık halde duruyordu. Zack yanında uyuyordu, hala arkası dönüktü. Derin bir nefes aldı, alnında biriken teri sildi. Sadece bir rüyaydı.

Ardından bir gıcırta duydu.

Mackenzie dona kaldı. Yatak odasının kapısına doğru baktı ve yavaşça yataktan indi. Salondaki eskimiş döşeme tahtasının gıcırtaşını duydu, sadece birilerinin oturma odasında yürüdüğü zaman duyduğu bir gıcırta sesi. Emin olamıyordu, yarı uykuluydu ve daha yeni bir kabustan uyanmıştı ama yine de duymuştu.

Duymamış olabilir miydi?

Yataktan çıktı, kıyafet dolabının üst bölmesinde, rozetinin ve küçük çantasının yanında duran tabancasını aldı. Kapının tam yanına sırtını dayayarak görünmeden koridora doğru baktı. Sokak lambalarının yaydığı huzmelerin panjurların arasından sızdığını ve boş oturma odasına yayıldığını gördü.

Odaya girdi, her an saldırıya hazır halde duruyordu silahı. Bütün sezgileri orada kimsenin olmadığını söylese de hala korkudan titriyordu. Tahta döşemenin gıcırdağını biliyordu. Oturma odasının o bölümüne gitti, hemen kahve masasının önüne geldiğinde gıcırtağı duydu.

Ansızın Hailey Lizbrook'un silüeti belirdi zihninde. Kadının sırtındaki kırbaç izlerini ve yerde oluşturduğu motifleri gördü. Ürpermişti. Ahmakça elinde tuttuğı silaha baktı ve en son hangi davanın onu bu kadar kötü bir hale soktuğunu hatırlamaya çalıştı. Ne düşünüyordu ki? Katilin oturma odasına girerek onu dikizlediğini mi?

Mackenzie, tedirgin bir şekilde yatak odasının yolunu tuttu. Yavaşça silahı kıyafet dolabındaki yerine koyarak yataktaki yerine geçti.

Hala biraz paniklemiş hissediyordu ve aklında rüyasında gördüğü sahnelerin izleri ile sırt üzeri uzandı. Gözlerini kapadı ve tekrar uykuya dalmaya çalıştı.

Fakat gelecekte çok zor zamanların kendisini beklediğinin farkındaydı. Lanetlendiğini biliyordu, bunu iliklerine kadar hissetti.

YEDİNCİ BÖLÜM

Daha önce karakolu bu kadar kaotik gördüğünü hatırlamıyordu Mackenzie. Ana kapıdan girer girmez ilk gördüğü şey, Nancy'nin koridorda bir ofise doğru aceleyle koşturmasıydı. Nancy'yi hiç bu kadar hızlı görmemişti. Bununla birlikte, konferans odasına gittiği yol boyunca karşılaştığı herkesin suratında bir gerginlik okunuyordu.

Görünüşe bakılırsa olaylı bir sabah olacaktı. Havada sanki sert bir yaz fırtınası öncesi biriken yoğun ve gergin bir atmosfer vardı.

Bu gerilimin bir kısmını kendisinde de hissediyordu, evden çıkmadan belli etmişti kendisini. Saat 7:30'da ilk çağrı gelmişti ve birkaç saat içinde işe koyulacakları haberini almıştı. Anlaşılan oydu ki, o uyuyorken, Kevin'den kopardığı ipucu bir şekilde umut vaat etmeye başlamıştı. Gerekli izinler alınmış, bir plan yapılmış ve işlemeye başlamıştı. Kendisi için de bir görev çoktan ayarlanmıştı: Nelson, onun ve Porter'ın gidip şüpheliyi karakola getirmelerini istiyordu.

Karakolda geçirdiği on dakika kasırga gibi geçti. Sabah kahvesini doldururken, Nelson sağa sola emirler yağdırıyor ve Porter konferans odasının bir köşesinde yalnız başına oturuyordu. Porter elde edebileceği bütün ilgiyi başarı gibi görececek asık suratlı bir çocuğa benziyordu. Bu ipucunun Mackenzie'nin konuştuğu bir çocuktan alınmış olması onun için kemiriyordu belli ki, hem de kendisini kapı dışarı etmeye hazırlanan bir çocuktan.

Operasyonu Mackenzie ve Porter yönetecekti. Arkalarından herhangi bir durumda yardımcı olmaları için atanmış iki araç onları izleyecekti. Kariyerinde dördüncü kez böylesine bir tutuklama olayı verilmişti ve hissettiği adrenalin hala aynıydı. İçinde hissettiği inanılmaz heyecana rağmen Mackenzie, sakin ve aklı başında görünüyordu. Gururlu ve kendinden emin bir şekilde konferans odasından dışarı çıkarken, bu davanın artık kendi davası olduğunu biliyordu, Porter ne kadar kendi için istemiş olsa da.

Dışarı çıkarken, Nelson kadının yanına yaklaştı ve yavaşça kolunu tuttu.

"White, bir kaç saniye konuşmamız gerek."

Kadın daha cevap bile vermeden onu fotokopi odasına götürdü. Onları duyabilecek birinin olmadığına emin olmak için kuşkulu bir şekilde etrafına bakındı. Güvende olduklarını anladıktan sonra adam öyle bir baktı ki, Mackenzie bir şeyleri yanlış yapmış olabileceğini düşündü.

"Bak," dedi Nelson. "Porter dün bana gelerek başka bir yere atanmak istediğini söyledi. Anında reddettim bu talebini. Ayrıca ona bu davayı bir kenara bırakmak için aptal olması gerektiğini de söyledim. Neden ayrılmak istediğini biliyor musun?"

"Dün akşam ayağına çelme takmaya çalıştığımı düşündü." dedi Mackenzie. "Fakat çocukların ona kendilerini açmayacağı çok belliydi ve o onlara ulaşmak için hiçbir şey yapmıyordu."

"Bana bunları anlatmana gerek bile yok." dedi Nelson. "Çocuklardan büyük olanıyla başardığın iş gerçekten harikaydı. Hatta çocuk sizden sonra evlerine giden sosyal servisten elemanlara seni çok sevdiğini bile söylemiş. Söylemek istediğim asıl şey Porter bugün oldukça öfkeli. Eğer sana karşı bir çılgınlık yaparsa haberim olsun. Gerçi yapacağını sanmıyorum, her ne kadar senin en büyük hayranın olmasa da sana saygı duyduğunu anlatmıştı bana. Bu anlattıklarım aramızda kalacak. Tamam mı?"

"Tabii efendim" dedi Mackenzie. Ani gelen bu cesaretlendirici destek onu şaşırtmıştı.

"Tamam o zaman." dedi Nelson yavaşça kadının sırtını sıvazlayarak. "Git şu adamı getir bana."

Daha sonra Mackenzie, park alanında bekleyen arabaya doğru yürüdü. Porter çoktan oraya ulaşmış ve direksiyonun başına geçmişti. Hızlı adımlarla arabaya yaklaşırken, adam ona *ne halt yiyordun da bu kadar geç kaldın* dercesine bir bakış fırlattı. Kadın içeri girer girmez, daha kapıyı bile kapatma şansı bulamamışken Porter park alanından çıkmak için sürmeye başladı.

"Adam hakkında hazırlanan sabahki tam raporu okudun mu?" diye sordu Porter otoyolda son sürat ilerlerken. Arkalarında ihtiyaç halinde kendilerine yardım edecek dört memuru ve Nelson'u taşıyan arabalar onları takip ediyordu.

"Okudum." dedi Mackenzie. "Clive Traylor, kırk bir yaşında bir seks suçlusu. 2006 yılında bir kadına saldırmaktan altı ay hapis yatmış. Şu anda yerel bir eczacıda çalışıyor fakat aynı zamanda kendi bahçesindeki garajında marangozluk işleri de yürütüyor."

"Anlaşılan Nancy'nin yolladığı son haberi kaçırmışsın" dedi Porter.

"Öyle mi?" diye sordu. "Neyi kaçırmışım?"

"Şerefsiz adam kulübesinin arkasındaki bir kaç ağacı kesip direk yapmış. İstihbarata göre bunlar mısır tarlasında bulduğumuz direklerle aynı ebatlardaymış."

Mackenzie mesajları kontrol etmek için telefonuna uzandı ve Nancy'nin yaklaşık on dakika önce bu bilgiyi gönderdiğini gördü.

"Görünüşe bakılırsa adamı bulduk." dedi kadın.

"Kesinlikle" dedi Porter. Sanki söylemesi gerekenler daha önceden programlanmış bir robot gibi konuşuyordu. Bir kere bile kadına bakmamıştı. Çok sinirlenmiş görünüyordu ama bu Mackenzie'nin canını sıkıyordu. Bu öfkeyi ve kararlılığı, şüpheliyi alt etmeye harcayacağı sürece Mackenzie için bir sorun yoktu.

"Önden ben gideceğim ve o namussuzu alıp arabaya getireceğim" dedi Porter. "Dün gece sazi eline alman beni gerçekten çok fena öfkeliyordu. Fakat mucizevi bir şekilde o çocukla konuşmuş olmasaydın elimizde bir şey olmazdı. Benim düşündüğümünden çok daha yeteneklisin, buna şüphe yok. Ama saygısızlık konusuna gelince..."

Buradan sonra sesindeki canlılık kaçmıştı ve sanki konuşmasını nasıl sonlandıracağını bilemiyordu. Mackenzie hiçbir karşılık vermedi. Sadece önüne doğru bakmaya devam etti ve son on beş dakika içinde hiç beklemediği iki ayrı kaynaktan kendisine yöneltilen, neredeyse iltifat sayılabilecek övgüleri sindirmeye çalıştı.

O anda bunun çok güzel bir gün olabileceğini düşündü. Umutlu bir şekilde, günün sonunda hem Hailey Lizbrook hem de son yirmi beş yıl içinde çözülememiş bir sürü davanın sorumlusunu yakalamış olabilirdi. Eğer ödül bu olacaksa, Porter'ın ekşi suratını çekmeye razıydı.

*

Mackenzie dışarı baktı ve Porter, Omaha'nın varoşlarına doğru sürmeye devam ettikçe gözlerinin önünde değişen çevre onu karamsar bir ruh haline soktu. Nezih mahalleler yerini yavaş yavaş düşük gelirli insanların oturduğu sokaklara ve onlar da daha varoş beldelere bırakıyordu.

Kısa bir süre sonra Clive Traylor'un mahallesine ulaştılar, sararmış çimlerin üzerine bir sürü gecekondu ev inşa edilmişti, üzerinde numaralar yazan çarpık çurpuk posta kutuları cadde boyunca uzanıyordu. Sokak sıraları sonsuza kadar uzanıyor gibi görünüyordu, her biri bir öncekine göre daha da bakımsızdı. Hangisinin daha rahatsız edici olduğunu kestiremiyordu; ihmal edilmiş varlıkları mı, mayıştırmacı monotonlukları mı?

Clive'in sokağı yakındı ve köşeyi döner dönmez Mackenzie tanıdık bir adrenalini seline kapıldı. İstemsiz bir şekilde dimdik duruyordu, bir katille yüzleşmeye hazırlanıyordu.

Gece yarısı saat üçten beri civarı gözetim timden aldıkları haberlere göre, Traylor hala evdeydi. Porter o sabah ilk defa Mackenzie'ye baktı. Biraz endişeli görünüyordu. Kendisinin de aynı şekilde bakıyor olabileceğini fark etti. Her ne kadar aralarında uyuşmazlıklar olsa da, Mackenzie böylesine potansiyel bir tehlikeye onunla atıldığı için daha rahat hissediyordu. Cinsiyetçi bir hödük ya da değil, adamın başarılı bir geçmişi vardı ve çoğu zaman ne yaptığını biliyordu.

"Hazır mısınız?" diye sordu Porter.

Kafasıyla onayladı ve arabadaki telsiz ünitesinden mikrofonu eline aldı.

"Ben White." dedi mikrofona doğru. "İçeri girmek için emrinizi bekliyoruz."

"Gidin." diye cevap verdi Nelson

Mackenzie ve Porter yavaşça arabadan dışarı çıktılar. Olurda Traylor camdan dışarı bakarsa, iki yabancıların çimlerinde yürüdüğünü görüp paniğe kapılmasını istemiyorlardı. Sıska verandaya doğru

ilk adımını Porter attı. Veranda pul pul beyaz boya ve sayısız ölü böceklerle kaplanmıştı. Mackenzie gerildiğini hissetti. Bu kadınları öldürmüş olan adamın suratını ilk gördüğünde ne yapması gerektiğini düşünüyordu.

Porter çürümüş sineklik kapısını açtı ve evin ön kapısını çaldı.

Mackenzie, adamın yanında durmuş bekliyordu, kalbi patlayacaktı. Avuç içlerinin terlemeye başladığını hissetti.

Bir kaç saniye sonra kapıya doğru yaklaşan adım seslerini duymaya başladı. Sonradan takılmış bir kilidin açılma tıkırtıları duyuldu, bu tıkırtılardan biraz sonra da kapı açıldı ve artık Clive Traylor onlara bakıyordu. Önce şaşırılmış ardından da aşırı paniklemiş şekilde baktı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu Traylor.

"Bay Traylor" dedi Porter. "Ben dedektif Porter ve yanımdaki de dedektif White. Eğer vaktiniz varsa sizinle konuşmak istiyoruz."

"Ne konuda?" diye sordu Traylor, savunmaya geçmiş bir halde.

"İki gün önce işlenmiş olan bir suçla ilgili." dedi Porter. "Sadece birkaç soru sormak istiyoruz ve eğer dürüstçe cevaplırsanız beş on dakika içinde toz olmuş olacağız."

Traylor bir süre olayı tartarcasına bekledi. Mackenzie, adamın aklından geçirdiği mantık oyunlarının kesinlikle farkında olduğunu düşündü. Daha önce tutuklanmış bir seks suçlusuydu ve yardım konusunda yapacağı en ufak bir hata polislerin daha da fazla şüphelenmesine yol açacaktı. Üstelik bu, Traylor'un üzerinde çalıştığı diğer şeyler için de daha fazla inceleme olacağı anlamına geliyordu.

Clive Traylor gibi bir adamın isteyeceği en son şey olmalıydı bu.

"Tabi, içeri girin." dedi sonunda Traylor, durumdan hoşnut olmadığı aşikardı. Yine de kapıyı açtı ve onları üniversite yurtlarına benzeyen evine davet etti.

Her tarafta dağılmış kitaplar vardı, boş bira kutularından geçilmiyordu ve kıyafet tepecikleri mümkün olan tüm boşluklara gelişi güzel dağılmıştı. Mekan, sanki Traylor kısa zaman önce fırında bir şeyler yakmış gibi kokuyordu.

Küçük oturma odasına doğru ilerlediler ve Mackenzie oldukça hızlı bir şekilde adamın evini tarayarak bunun bir katilin evi olup olmadığını belirlemeye çalıştı. Kanepenin üzerine kümelenmiş bir sürü kıyafet vardı ve kahve sehпасının üzerinde kirli tabaklar ve bir dizüstü bilgisayar duruyordu. Böylesine bir karmaşayı gördükten sonra Mackenzie, Zack'in alışkanlıklarının çok da kötü olmayabileceğini düşündü. Traylor onlara oturmaları için bir şey söylememişti ve oradaki herhangi bir şeye dokunmak istemediğinden Mackenzie için bu çok iyi olmuştu.

"Vakit ayırmayı kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz." dedi Porter. "Daha önce de söylediğim gibi iki gün önce bir suç işlenmiş, bir cinayet. Burada olmamızın nedeni daha önce kurbanla zayıf da olsa bir ilişkinizin bulunması."

"Kurban kimdi?" diye sordu Traylor.

Mackenzie adamı çok yakından izliyordu, mimiklerini ve ifadelerini bir ipucu bulabilmek için yakından izliyordu. Şimdiye kadar tek söyleyebileceği, polisin evinde olması onu çok huzursuz ediyordu.

"Hailey Lizbrook adında bir kadın."

Traylor bir iki saniye düşünüyor gibi görüldükten sonra kafasını sallayarak;

"Bu isimde birini tanımıyorum." dedi.

"Emin misin?" diye sordu Porter. "Senin adına çıkartılmış bir yasaklama emrinin olduğuna dair kanıt var elimizde."

Yüzünde bir farkındalık belirdi ve gözleri yuvarlandı.

"Aa, o kadın, adını hiç bir zaman öğrenmedim."

"Ama nerede yaşadığını biliyorsun değil mi?" diye sordu Mackenzie.

"Evet." dedi Traylor. "Onu bir kaç kere The Runway'den evine kadar takip ettim. Ardından evime polisler geldi ve bu konu hakkında konuştular. Fakat bu emre uymamazlık yapmadım hiç. Yemin ederim."

"Yani bir aralar onu gözetlediğini inkar etmiyorsun?" diye sordu Porter.

Mackenzie adamın suratına yerleşen utangaçlık duygusunu gördü ve yüreği ağzına geldi. Aradıkları adam kesinlikle bu olamazdı.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.